

Arrest

nr. 322 251 van 24 februari 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat O. TODTS
Henri Jasparlaan 128
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 16 september 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 augustus 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 januari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 februari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. TODTS die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 10 december 2021 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 1 februari 2023 en op 8 maart 2024.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 12 augustus 2024 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn op (...) 1990 te Dire Dawa. U heeft de Ethiopische nationaliteit en behoort tot de etnie Oromo. U verhuisde op jonge leeftijd naar Adama, waar u opgroeide en verbleef tot u het land verliet. U ging tot de tiende graad naar school en stopte met school toen u besloot te vluchten, nadat uw vader was gedood door de Ethiopische overheid en uw moeder was ontvoerd. U werd opgepakt bij protesten tijdens het Irreecha festival in november of december 2015. U verliet het land 2016 en reisde via Soedan en

Egypte naar Griekenland, waar u aankwam in april 2016. U deed daar een VIB en kreeg er een internationale beschermingsstatus op 6 juli 2016. Zeven maanden na uw aankomst verliet u Griekenland en reisde u naar Oostenrijk en van daar naar Zwitserland, waar u ook een verzoek om internationale bescherming indiende. Na enkele maanden reisde u naar Duitsland, waar u opnieuw een verzoek om internationale bescherming indiende en acht maanden op uw beslissing wachtte. U reisde naar Frankrijk waar u in Calais verbleef en ook een verzoek om internationale bescherming indiende en uw verzoek werd geweigerd. U kwam aan in België in december 2021 en diende een verzoek om internationale bescherming in bij de bevoegde Belgische autoriteiten op 10 december 2021.

Ter ondersteuning van uw verzoek legt u volgende documenten neer:

1. Een attest van uw psychiater dd. 6 januari 2023
2. Een screenshot van een krantenartikel en de elektronische link van datzelfde artikel
3. Uw medisch rapport uit België
4. Historiek overzicht medisch dossier België
5. Fedasil fiche 1er Entretien Service Psychologique AMC
6. Foto getiteld « Oromo shipwreck survivors pose for a photograph in Athens, Greece »
7. Een attest van uw psychiater dd. 1 maart 2023

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er moet hierbij worden opgemerkt dat u aan het begin van het tweede persoonlijk onderhoud aangaf tandpijn te hebben en toen onmiddellijk het aanbod kreeg om het interview uit te stellen naar een moment dat u zich beter voelde (NPO2, p. 2). Ook tijdens het persoonlijk onderhoud werd regelmatig gepeild naar uw toestand (NPO2, p. 10, 12, 13, 21) en werd u gevraagd of u een extra pauze wou (NPO2, p. 21). Ook toen u na de pauze aangaf dat uw tandpijn erger was geworden (NPO2, p. 12), kreeg u opnieuw het aanbod om op een ander moment het persoonlijk onderhoud verder te zetten maar drong u er zelf op aan om verder te doen. Even later werd opnieuw gepolst of u zich nog goed voelde en gaf u opnieuw aan te willen verdergaan (NPO2, p. 13). U werd daarna opnieuw geconfronteerd met de bezorgdheid van de protection officer over uw tandpijn en uw capaciteit om het interview verder te zetten, en opnieuw besliste u om verder te doen (NPO2, p. 14). Toen uw water op was, kreeg u de gelegenheid om meer water te halen (NPO2, p. 18).

Uit uw verklaringen (CGVS, Notities van het persoonlijk onderhoud dd. 01.02.2023 (verder NPO), p. 11), uit het antwoord van de Griekse asielautoriteiten (toegevoegd aan de blauwe map in het administratief dossier) als ook uit de Eurodac-informatie (toegevoegd aan de blauwe map in het administratief dossier), blijkt dat er u op 6 juli 2016 internationale bescherming werd verleend door Griekenland. Een persoon die internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland, valt niet onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980, tenzij hij aantoonst dat hij zich niet meer kan beroepen op de internationale bescherming door deze staat. In voorliggend geval, en rekening houdend met het geheel van de elementen die uw persoonlijke situatie en omstandigheden kenmerken, kan het Commissariaat-generaal aannemen dat de internationale bescherming die u in Griekenland verleend werd, niet effectief geacht kan worden. Bijgevolg valt u onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de voormelde wet en moet uw verzoek om internationale bescherming worden onderzocht ten opzichte van uw land van herkomst.

Uit uw verklaringen (CGVS, Notities van het persoonlijk onderhoud dd. 01.02.2023 (verder NPO), p. 11), uit het antwoord van de Griekse asielautoriteiten (toegevoegd aan de blauwe map in het administratief dossier) als ook uit de Eurodac-informatie (toegevoegd aan de blauwe map in het administratief dossier), blijkt dat u op 6 juli 2016 internationale bescherming werd verleend door Griekenland. Een persoon die internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland, valt niet onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980, tenzij hij aantoonst dat hij zich niet meer kan beroepen op de internationale bescherming verleend door deze staat. In voorliggend geval, en rekening houdend met het geheel van de elementen die uw persoonlijke situatie en omstandigheden kenmerken, kan het Commissariaat-generaal aannemen dat de internationale bescherming die u in Griekenland verleend werd, niet effectief geacht kan worden. Bijgevolg valt u onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de voormelde wet en moet uw verzoek om internationale bescherming worden onderzocht ten opzichte van uw land van herkomst.

Het Commissariaat-generaal heeft hierbij ten volle rekening gehouden met de beslissing van de autoriteiten van Griekenland om u internationale bescherming toe te kennen. Het Commissariaat-generaal benadrukt echter dat het niet gebonden is door deze beslissing maar integendeel een eigen nieuw, individueel, volledig en actueel onderzoek van het verzoek om internationale bescherming dat u in België hebt ingediend moet uitvoeren.

Daarom heeft het Commissariaat-generaal de autoriteiten van Griekenland om de informatie verzocht die zij in bezit hebben en die heeft geleid tot de toekenning van uw internationale beschermingsstatus aldaar.

Het Commissariaat-generaal heeft echter binnen een redelijke termijn geen (gunstig) antwoord op deze aanvraag ontvangen en heeft zijn analyse dus gebaseerd op de beschikbare elementen, waaruit blijkt dat uw verzoek ongegrond is. De Griekse autoriteiten hebben immers enkel de toekenning van uw vluchtelingenstatus bevestigd (en eveneens bevestigd dat deze niet werd ingetrokken) en bevestigd over welke documenten u daar beschikte. Zij gingen niet in op de vraag naar de inhoud van uw asielsdossier daar.

Er dient echter te worden vastgesteld dat uit uw verklaringen en uit de inhoud van de door u neergelegde documenten niet blijkt dat u uw land van herkomst heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève van juli 1951 of uit een reëel risico op ernstige schade zoals vastgelegd in de definitie van subsidiaire bescherming.

U vreest immers dat u bij uw terugkeer naar Ethiopië beschuldigd zal worden van collaboratie met “ABO” omdat uw vader lid was van deze partij en u de partij vanuit het buitenland steunt (NPO2, p. 18). Ze zullen u bij uw terugkeer niet alleen beschuldigen van samenwerking met “ABO” maar ze zouden ook schrik hebben dat u zich in de toekomst bij ABO zou aansluiten (NPO2, p. 18).

Ten eerste legt u tegenstrijdige verklaringen af over en bent u slecht op de hoogte van de politieke activiteiten van uw vader, waar uw eigen ideologie én problemen uit voortvloeien. Zo verklaart u dat hij vroeger zelf soldaat was en in een oorlog in Mechara vocht, waar hij aan zijn been gewond geraakt zou zijn, maar u heeft geen idee wanneer die oorlog plaatsvond of wat de inzet was. U verklaart “ik denk dat het gevecht tegen Derg of tegen de Amhara was” (NPO2, p. 7). U kan evenmin verduidelijken wat dat soldaat-zijn dan precies inhield. U antwoordt immers enkel “hij was in het leger” op de vraag of hij soldaat was in een militaire organisatie, een politieke partij, of nog iets anders (NPO2, p. 14). U verklaart dat dit leger “ABO” wordt genoemd en vijftig jaar geleden werd gevestigd. U bent opnieuw heel vaag over de redenen voor deze oprichting, u verklaart immers dat ze opgericht werden “omwille van inferioriteit”, terwijl u wel expliciet wordt gevraagd waarom ze net dan zijn opgericht en wat er concreet was gebeurd (NPO2, p. 14). Ook wanneer u nogmaals de kans krijgt dit te verduidelijken, blijft u in vage termen spreken “de Amhara’s waren dominant doorheen de jaren, ze onderschatten de Oromo, ze mochten geen toegang hebben tot onderwijs” (NPO2, p. 15). U verklaart verder ook dat uw vader, nadat hij een handelaar werd (en bijgevolg niet langer een soldaat was) nog steeds zijn “kameraden” steunde en daarom reisde naar Addis Abeba, Mechara, Minchata en Gelemso (NPO2, p. 8). U verklaart echter deze “kameraden” niet te kennen. Op de vraag waarom hij deze “kameraden” steunde en bijgevolg welke groep hij dan steunde, verklaart u “als ik niet verkeerd ben, steunde hij de ABO organisatie, zij waren lid van ABO” (NPO2, p. 9). Gevraagd wat deze afkorting betekent, verklaart u dat “ABO” staat voor “Oromo Independence Party” en geeft u aan dat ABO de afkorting in het Amhaars is, en dat de naam in het Oromo “Waraana Bilisuma Oromo” is. Daarop gevraagd waarom u de afkorting in het Amhaars gebruikt, is uw antwoord dat u niet de betekenis achter elk woord kent. Nogmaals gevraagd of dit in het Amhaars is, zegt u opnieuw dat u niet weet waar de letters A, B, O voor staan “maar in het Oromo betekent het Waraana Bilisuma Oromo”. Daarop nogmaals gevraagd voor welke taal de letters staan, antwoordt u plots wél “in het Oromo”. Uit beschikbare info blijkt echter dat de afkorting ABO in het Oromo staat voor Adda Bilisummaa Oromoo, wat in het Engels staat voor Oromo Liberation Front of OLF (Oromo Liberation Front - Wikipedia). Wat u zelf als betekenis van de afkorting meegeeft, staat echter voor WBO, wat in het Engels staat voor Oromo Liberation Army of OLA (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier), de militaire tak van het OLF, wat niet helemaal hetzelfde is – zeker in de huidige recente politieke context waarbij het OLF en OLA als twee verschillende partijen/organisaties beschouwd worden (door de Ethiopische autoriteiten) waarbij het OLA sinds 2021 als een (verboden) terroristische organisatie wordt beschouwd en het OLF als een (legale) politieke partij. Van iemand wiens volledige verhaal en vrees bij terugkeer hierop gebaseerd zijn, mag verwacht worden dat hij het verschil tussen beiden kent. Het is eveneens opmerkelijk dat u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud voor het CGVS en ook voor DVZ verklaarde dat uw vader lid was van ONEG (NPO1, p. 6; Vragenlijst CGVS dd. 07.10.2022, vraag 5), terwijl dit volgens beschikbare informatie de naam is die door de overheid – met andere woorden de partij waar de groep tégen strijdt – wordt gegeven aan het OLA, omdat zij weigeren de gekozen naam van de partij – OLA – te gebruiken (zie informatie toegevoegd aan blauwe map in het administratief dossier). Ook weet u amper wat deze groep die uw vader gesteund zou hebben, dan als doel heeft. Uw antwoord beperkt zich immers tot “ze vechten voor de mensen van Oromo om onafhankelijk te worden” (NPO2, p. 9). U verklaart echter niet meer te weten dan dit wanneer u naar de redenen voor hun activiteiten wordt gevraagd (NPO2, p. 10). Uw vader “hielp hen met voedsel en wapens” en hij “kocht wapens en gaf ze aan deze organisatie”, maar u weet eigenlijk niet goed hoe hij dat deed. U verklaart immers “ik geloof dat hij een netwerk had, mensen organiseerden deze wapens voor hem” (NPO2, p. 9). U verklaart nochtans wel dat u, zelfs toen u nog een “jonge jongen” was, persoonlijk informatie van uw vader over zijn werk kreeg en dat u later in zijn voetsporen zou moeten treden (NPO2, p. 9). Op de vraag wat hij u dan vertelde, geraakt u echter niet verder dan “hij vertelde mij dat hij degene was die hen wapens gaf, en hij wou, dat ik, als ik ouder zou worden, dat ik in zijn voetsporen zou treden” (NPO2, p. 9). Erop gewezen dat u zelf verklaarde dat uw vader wou dat u in zijn voetsporen zou treden en gevraagd hoe hij u daar dan op voorbereidde, minimaliseert u plots het belang van wat u eerder zei door te stellen dat “ik was jong, hij had geen aandacht voor mij, hij vertelde mij maar één keer dat hij wel dat ik zoals hem zou worden” (NPO2, p. 10), waarmee u uw eigen verklaringen deels

tegenspreekt en tracht te minimaliseren. Ook over de reden waarom hij het belangrijk vond om wapens te leveren, bent u eerder vaag en heeft u het enkel over het feit dat hij wou dat u een betere toekomst zou hebben. U verklaart dat uw vader “omwille van dit probleem” gedood is (NPO2, p. 10). Van iemand wiens vader jarenlang politiek actief was – bovendien zelfs deels bij de gewapende tak van de partij – mogen meer consistente, correcte en gedetailleerde verklaringen verwacht worden dan de vage verklaringen en halve veronderstellingen waarop u zich baseert.

Ten tweede zijn uw verklaringen over de eigenlijke problemen die uw vader en bij uitbreiding de rest van uw gezin hebben ondervonden omwille van de zogenaamde politieke activiteiten van uw vader, vaag en weinig consistent. Over de omstandigheden van zijn overlijden kan u bijvoorbeeld enkel vertellen dat het “in 2015” was, maar kan u geen enkele concretere tijdsindicatie geven, en weet u te vertellen dat het huis met veel soldaten werd omsingeld en dat hij werd meegenomen (NPO2, p. 10). Gevraagd of dit uit het niets gebeurde en of hij al eerder werd bedreigd of er al eerder incidenten waren verklaart u dat er “te veel” incidenten waren die plaatsvonden in uw huis, dat uw vader bedreigd werd, en dat u werd gepest door uw klasgenoten. Terwijl de tolk letterlijk vertaalt wat u zegt, corrigeert u zichzelf en verklaart u “nee ik werd niet gepest, ze kwamen mij halen” (NPO2, p. 10). U verklaart dat de soldaten naar uw school kwamen om u te ondervragen, “vertel mij over jouw vader, als ik niks zei, sloegen ze mij in elkaar”. Op de vraag hoe vaak dit gebeurde, is uw antwoord naast de vraag “het was in 2014”. Daarop werd de vraag verduidelijkt “gebeurde dit één keer of vaker?”, waarop u opnieuw een vaag antwoord geeft, namelijk “sommige keren, soms één keer per week, soms in een maand tijd”. Daarna krijgt u nogmaals de kans om een duidelijk antwoord te geven met de vraag hoe vaak dit dan in totaal gebeurde, en beperkt u zich opnieuw tot een vaag antwoord “te veel keer” (NPO2, p. 10). Ook kunnen vraagtekens geplaatst worden bij de reactie van uw vader op deze gebeurtenissen. Hij zou u immers enkel geadviseerd hebben om stil te zijn en sterk te blijven (NPO2, p. 11). Ook over de incidenten die bij u thuis zouden plaatsgevonden hebben, bent u even vaag. Gevraagd om hierover te vertellen, is uw antwoord beperkt tot “ja, ze deden dit soort dingen veel keer, thuis, ze bleven mijn familie intimideren” (NPO2, p. 11). U kan zelfs geen duidelijk antwoord bieden op de vraag hoe u dan weet dat uw vader gedood is. Uw eerste antwoord is dat u wist dat hij gedood werd omdat hij verdwenen was. Op de vraag of u dan ooit het nieuws kreeg of hij gedood was, is uw antwoord dat u later te weten kwam dat uw moeder zei dat uw vader gedood werd door de soldaten. U heeft echter geen idee hoe uw moeder dit te weten kwam. U voegt toe dat zij hem ging zoeken maar hem niet kon vinden en wijkt dan af van de vraag door te stellen “nadat ze mijn vader meenamen, kwamen ze ook mijn moeder halen, en dan de familie geraakte uiteen, naar verschillende plaatsen, omdat we niet veilig waren” (NPO2, p. 11). U heeft bovendien geen idee of uw moeder betrokken was bij de activiteiten van uw vader én u kan zich niet herinneren hoeveel tijd er was tussen het moment dat ze uw vader meenamen en het moment dat ze uw moeder meenamen. U denkt dat u zelf vier of vijf maanden na het verdwijnen van uw vader het land verliet, en ongeveer twee maanden na de arrestatie van uw moeder (NPO2, p. 11). Vreemd genoeg verklaarde u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud dat uw moeder werd meegenomen door Agazi special forces (NPO1, p. 6), en tijdens het tweede persoonlijk onderhoud dat ze werd meegenomen door Liyu special forces (NPO2, p. 12), wat volgens beschikbare informatie niet hetzelfde is (zie info toegevoegd aan administratief dossier). U verklaarde tijdens het eerste persoonlijk onderhoud dat uw broer L. is overleden en uw andere drie broers en zussen, R., H. en I. naar Yemen gingen “in 2015 of 2016”, na uw vertrek (NPO1, p. 6). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud verklaart u echter op de vraag wie naar Yemen ging “H., I., R., en L., zij zijn in Yemen, en Ru., mijn broer, was bij mij, en is verdrongen toen we de zee overstaken” (NPO2, p. 12). Later tijdens het persoonlijk onderhoud, na de eerste pauze van twintig minuten komt u plots met de opmerking dat L. degene is die verdrongen is, en dat Ru. zijn bijnaam was (NPO2, p. 12). Er kunnen minstens vraagtekens geplaatst worden bij het feit dat u zichzelf niet onmiddellijk corrigeerde toen u zich zogenaamd vergist had.

Ten derde, hoewel u al voor de pauze van het tweede persoonlijk onderhoud over quasi alle problemen die uw gezin ondervond naar aanleiding van de activiteiten van uw vader en jullie Oromo-etnie vertelde, komt u opmerkelijk genoeg pas na de pauze, wanneer u expliciet wordt gevraagd naar uw redenen om Ethiopië te verlaten, met de aanvulling “ik heb ook niet vermeld voor de pauze, maar ik ook, tijdens de Irreecha viering, we gingen naar die plaats, en namen deel aan de demonstraties, na het evenement, we werden in elkaar geslagen, en naar de gevangenis gebracht, dus ik ontsnapte van de gevangenis, en dan verliet ik Ethiopië” (NPO2, p. 15). U verklaart echter plots niet meer zeker te weten of dat in Mojo of Debre Zeit was en verklaart dan toch dat u in Debre Zeit was. Hierbij moet voor de volledigheid worden opgemerkt dat Oromo Debre Zeit “Bishoftu” noemen, wat u zelf op geen enkel moment doet (zie informatie toegevoegd aan blauwe map in het administratief). Opmerkelijk genoeg had u ook eerder tijdens het persoonlijk onderhoud verklaard dat u irreecha, volgens u de belangrijkste Oromo traditie, met uw familie altijd vierde in de plaats Mojo (“Muju”), dat u situeerde rond Addis Abeba, maar waar u meteen bij vermeldde “nu begin ik de namen van steden te vergeten” (NPO2, p. 13). Ook werd u al eerder tijdens het persoonlijk onderhoud expliciet gevraagd naar welke plaatsen u reisde buiten Adama, waar u verklaarde te wonen, en had u toen enkel “Sewdare” en “Fluha” vermeld én had u ontkennend geantwoord op de expliciete vraag of u behalve die plaatsen nog ergens anders ging voor activiteiten (NPO2, p. 6). Aangezien dit deel de kern van uw probleem betreft, is het minstens opmerkelijk dat u dat op dat moment niet heeft vermeld. Hierbij aansluitend kunnen ook over uw kennis van het feest irreecha zelf enkele bedenkingen geplaatst worden. U verklaart immers dat u eerder met uw vader ging, waardoor verwacht kan worden dat u hier meer kennis van heeft. Op de vraag of dit elk jaar

rond hetzelfde moment plaatsvindt, antwoordt u bevestigend en legt u uit dat het plaatsvindt "in november of december" (NPO2, p. 18). Uit beschikbare informatie (toegevoegd aan de blauwe map in het administratief dossier) blijkt echter dat dit jaarlijks plaatsvindt in september (of begin oktober), en dat de bewuste Irreecha waarbij u verklaart problemen gehad te hebben plaatsvond op 4 oktober 2015, en dus op een ander moment dan u verklaart. Ook verklaart u dat het jullie (die van u en uw broer L.) wil was om naar deze viering te gaan met uw oom N. (NPO2, p. 15). U wou graag deelnemen aan deze viering en u wou het evenement gebruiken "als een stem voor degenen zonder stem" (NPO2, p. 15). Er kunnen, gezien uw eerdere gebrekkige verklaringen én gezien uw leeftijd op dat moment – u was toen immers slechts 15 jaar oud en uw beide ouders waren vermist – echter vraagtekens geplaatst worden bij dit engagement. U verklaart ook dat u wou praten met de 'gedda's' over uw ouders die meegenomen waren. U verklaart dat de 'gedda's' "de vaders van de Oromo" zijn (NPO2, p. 15). U kan echter weinig verduidelijking bieden bij wat u daarmee bedoelt én u antwoordt eerder ontwijkend op de vraag waarom u hen wou spreken. U verklaart immers twee maal in andere bewoordingen zonder enig detail dat u informatie over uw ouders wou krijgen. U verklaart ook dat de viering plots overging in een demonstratie: "maar het werd iets anders, plots, het werd een demonstratie, mensen gebruikten dat moment om gehoord te worden". Mensen begonnen volgens u uit het publiek te roepen dat de eerste minister afstand moest doen van zijn macht. Uw eigen deelname aan de demonstratie bestond uit het zeggen van "down, down" en het gooien met stenen. U gokt dat er ongeveer één miljoen mensen waren (NPO2, p. 16). U geeft even later zelf toe dat u eigenlijk op het verkeerde moment op de verkeerde plaats was toen u werd gearresteerd "de tijd toen ik gearresteerd werd, het was niet ons plan om naar deze plaats te gaan om aan een demonstratie deel te nemen, het gebeurde gewoon zo". Ook moet worden vastgesteld dat u vaag bent over hoe u werd gearresteerd. Er wordt u expliciet gevraagd om uit te leggen hoe dit liep, aangezien u daar was met één miljoen mensen en geraakt niet verder dan "ik had het ongeluk om meegenomen te worden, we gingen en werden gevangen door de soldaten" (NPO2, p. 16). Wanneer de protection officer u er nogmaals op wijst dat het moeilijk voor te stellen is hoe zoiets gebeurt in zo'n grote mensenmassa, ontwijkt u de vraag door te herhalen wat u eerder vertelde, dat het niet de intentie was om een demonstratie te organiseren en er plots vanuit het publiek geroepen werd. Daarna verklaart u dat u omsingeld werd door gewapende soldaten en dat mensen wegliepen uit schrik en dat u en uw broer en 20 anderen gevangen raakten door de soldaten, waarmee u eigenlijk nog steeds geen duidelijk antwoord geeft op de vraag hoe dat gebeurde (NPO2, p. 16). U voegt ook nog toe dat de soldaten stokken hadden en traangas gebruikten. Ook is uw antwoord op de vraag wat er na uw arrestatie gebeurde zeer kort: uw handen werden op uw rug gebonden, u werd geslagen met een stok en u werd naar een tijdelijk prison center gebracht, en na één week kon u ontsnappen (NPO2, p. 17). U vermeldt zelf niks over wat er tijdens die week gebeurde, en wanneer u expliciet wordt gevraagd hoe de dagen voorbij gingen in die week dat u werd vastgehouden, komt u met een zeer summiere en vage beschrijving: "ze kwamen koud water op ons gooien, dan maakten ze vuur op ons, toen ik in de gevangenis was, werd ik mishandeld door de soldaten, en de anderen ook" (NPO2, p. 17). Op de vraag of u op een bepaald moment te horen kreeg waarom u gearresteerd werd, verklaart u "ze vertelden ons, jullie zouden problemen veroorzaken in het publiek, en jullie waren van plan om mensen te terroriseren" (NPO2, p. 17), wat slechts een zeer flauwe verklaring is van waarom twee tieners van amper 15 jaar oud uit een publiek van één miljoen mensen gehaald zouden worden. U heeft bovendien geen idee of er naast die twintig anderen met wie u gearresteerd zou zijn nog anderen gearresteerd werden (NPO2, p. 17). Ook uw verklaringen over uw ontsnapping van de plaats waar u werd vastgehouden, zijn vaag en tegenstrijdig. Zo verklaarde u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud dat er 40 mensen konden ontsnappen én lijkt uw verklaring te impliceren dat u dezelfde nacht al kon ontsnappen (NPO1, p. 7). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud verklaart u echter dat er meer dan 20 mensen werden vastgehouden en dat u met vier kon ontsnappen en u geen idee heeft of de overige gevangenen daarna volgden (NPO2, p. 17). Opmerkelijk genoeg kan u zich zelfs de namen van de twee anderen met wie u samen ontsnapte niet herinneren. Op de vraag hoe u erin slaagde te ontsnappen, geeft u evenmin een behoorlijk antwoord, u antwoordt enkel dat het 's nachts was. Bovendien is uw verklaring dat u kon ontsnappen omdat de bewaker in slaap viel weinig waarschijnlijk (NPO2, p. 17). Ook dat u na een week opsluiting en foltering uit het niets een willekeurige chauffeur zou kunnen benaderen om u naar Addis Abeba of Finfine te brengen is weinig waarschijnlijk (NPO1, p. 7 en NPO2, p. 18). Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud verklaarde u te denken dat u "in 2016" vertrokken bent uit Ethiopië. Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud verklaart u opnieuw niet zeker te weten wanneer u vertrok uit Ethiopië: het einde van 2015 of het begin van 2016 (NPO2, p. 4).

Bovendien moet worden opgemerkt dat u verklaart dat dit alles plaatsvond tijdens de irreechaviering van 2015, die volgens beschikbare informatie (toegevoegd aan het administratief dossier) plaatsvond op 4 oktober 2015. Uit opzoeken kan niet blijken dat er tijdens die viering protesten waren. Ook blijkt uit beschikbare informatie dat de vreedzame Oromo protesten pas begonnen vanaf november 2015 (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier), meer dan een maand na deze bewuste viering. U verklaart ook op de vraag over al eerder protesten waren (tijdens deze vieringen) "nee, ook daarvoor was er een protest" (NPO2, p. 18).

Voor de volledigheid dient te worden opgemerkt dat zelfs bij uw kennis van de Oromo-etnie zelf minstens vraagtekens kunnen geplaatst worden. U geeft een heel vaag en algemeen antwoord op de vraag wat er specifiek is aan uw etnische groep: "de Oromo zijn goede mensen, die houden van andere etnische groepen,

ze hebben verschillende kledij, verschillend eten, en ook andere taal" (NPO2, p. 13). U bent niet op de hoogte van het bestaan van de Oromo kalender. De enige traditie die u kent is irreecha, en u kan daar maar een vage uitleg bij geven "het is een feestdag, thanksgiving, geddamensen drukken hun dankbaarheid uit aan de schepper, en ze zegenen mensen". Ook weet u amper iets te vertellen over de geschiedenis van Oromo en heeft u het enkel over vaagweg over hoe de Amhara de Oromo in het verleden slecht behandelden (NPO2, p. 14). De enige belangrijke Oromo leider of politicus die u kent is Jawar Mohamed, en het enige wat u over hem weet is dat hij "een stem voor degenen zonder stem" is en "vecht voor de rechten van de Oromo" door het openen van zijn eigen TV-kanaal (NPO2, p. 14). Daarop gevraagd of hij nog iets anders deed, spreekt u opnieuw in algemene termen "als er een probleem is, hij zal zich richten tot de Oromo, en als er hulp is, zal hij helpen". Even later wordt de vraag nogmaals gesteld en kan u nog de naam van Dawid Ibsa toevoegen (NPO2, p. 15). Van iemand met dergelijke sterke en hardnekkige overtuigingen over het lot van de Oromo zoals u beweert te hebben, mag inhoudelijk zeker meer kennis worden verwacht wat zijn eigen etnie (en politieke leiders) betreft.

Ten slotte moet wat betreft uw beweerde steun aan ABO vanuit het buitenland (NPO2, p. 18) worden opgemerkt dat u daarna zelf toegeeft hen enkel in gedachten te steunen, "niet in actie of persoon". U verduidelijkt dat door uit te leggen dat "bijvoorbeeld, als je wil helpen of goede daden doen, het is niet alleen geld of eten geven, je moet begrip hebben voor die mensen" (NPO2, p. 19). Ook zijn uw redenen om de partij te steunen zeer vaag. U verklaart hen immers te steunen "omdat ik me realiseer wat mijn vader mij vertelde toen ik jong was, waar was, en ook, ik verloor mijn ouders omwille van deze mensen" (NPO2, p. 19). Daarop krijgt u de vraag waarom u er dan voor kiest een gewapende groepering te steunen in plaats van een andere groep die Oromo ondersteunt, geraakt u niet verder dan "ik volg de voetstappen van mijn vader, ik heb dezelfde ideologie als mijn vader". Zoals hierboven reeds uiteengezet maakt u echter niet aannemelijk dat uw vader de partij steunde en bent u zeer beknopt over wat hij u verteld zou hebben. Ook wanneer u nogmaals wordt gevraagd om die ideologie uit te leggen, geraakt u niet verder dan "mijn vader, tijdens de gewapende strijd, hij vocht tegen mensen, en ik ook, ik heb interesse om deze organisatie te helpen, zodat de Oromo vrijheid kunnen krijgen" (NPO2, p. 19). Over wat u vader u nog vertelde over de ideologie of zijn redenen om de groep te blijven steunen, geraakt u ook niet verder dan "zijn enige gedachte was onafhankelijkheid". U kent geen namen van vrienden van uw vader die ook lid waren (NPO2, p. 19). Ook uw kennis van de huidige situatie van de Oromo is wel zeer pover voor iemand die beweert de strijd voor hun onafhankelijkheid te steunen. U kan immers niet meer vertellen dan dat de Oromo nog steeds lijden, en "de Oromo worden nog steeds onderdrukt, dat is alles." (NPO2, p. 19).

Uit uw tegenstrijdige en vage verklaringen blijkt dat u hoegenaamd niet aannemelijk kan maken een overtuigd sympathisant van enige politieke partij te zijn, en al zeker niet in die mate dat u een bedreiging zou vormen voor de autoriteiten van Ethiopië. Uit alles blijkt bijgevolg in ieder geval geen overtuigd, (zelf)bewust en doorleefd (politiek) activisme. U toont uw beweerd politiek activisme op geen enkele manier aan tijdens het persoonlijk onderhoud voor het CGVS. Er kan evenmin geloof worden gehecht aan de persoonlijke problemen die hieruit voort zouden zijn gevloeid in Ethiopië of die zich in de toekomst zouden kunnen voordoen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Ethiopië, dient in casu de veiligheidssituatie in de regio Oromia beoordeeld te worden. Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in de regio Oromia complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict-gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus "ETHIOPIE. Veiligheidssituatie in Oromia" van 26 maart 2024 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_ethiopie_veiligheidssituatie_in_omoria_20240326.pdf) blijkt dat het geweld in de regionale staat Oromia oploopt na het mislukken van de in augustus 2018 getekende verzoeningsovereenkomst tussen het Oromo Liberation Front (OLF) en de Ethiopische overheid. De overeenkomst stelt het OLF – door het Ethiopian People's Revolutionary Democratic Front (EPRDF) bestempeld als terroristische organisatie – in staat vanuit ballingschap in Eritrea terug te keren naar Ethiopië, maar gebrekkige ontwapening, demobilisatie en re-integratie zaaien onmin over de overeenkomst tussen de Ethiopische regering en het OLF, alsook binnen het OLF. In oktober 2018 weigert een militair contingent te ontwapenen en treedt het

naar voor als het Oromo Liberation Army (OLA). De groep verbreekt de banden met het OLF en begint een opstand voor de zelfbeschikking van de Oromo in het westen en zuiden van Oromia. Het conflict in de noordelijke regio Tigray (november 2020 – 2022) creëert een veiligheidsvacuüm dat door het OLA gebruikt wordt om de opstand uit te breiden. Na het tekenen van het Cessation of Hostilities Agreement (CoHA) dat een einde maakt aan de oorlog in Tigray, escaleren de vijandelijkheden tussen het OLA en de regeringstroepen in Oromia. Twee onderhandelingsrondes tussen vertegenwoordigers van het OLA en van de Ethiopische regering – een eerste eind april-begin mei 2023 en een tweede in november 2023 – blijven zonder resultaat. Telkens escaleert het geweld na het mislukken van de onderhandelingen – beide partijen voeren hun gewapende acties op in een poging hun respectievelijke onderhandelingsposities te versterken –, waarbij burgerdoden vallen. Daarnaast leiden ook de spanningen tussen de Oromo en de Amhara tot meer aanvallen op burgers. In het grensgebied tussen de regionale staten Oromia en Amhara en in het westen van Oromia voeren gewapende groepen, voornamelijk het OLA en etnische Amharamilities – gekend als Fano – aanvallen uit op respectievelijk Oromo- en Amharaburgers.

Na de mislukte onderhandelingen doet zich een geografische verschuiving van het conflict voor van plattelandsgebieden in het westen van Oromia naar centraal Oromia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in de regio Oromia hoofdzakelijk plaatsvindt in de zones Oost-, West-, Noord- en Zuidwest-Shewa, alsook in de zones Kelem-, West-, Oost- en Horo Guduru-Wollega.

Voor de periode van 1 november 2022 tot en met 31 januari 2024 registreert ACLED 787 incidenten en 2.475 dodelijke slachtoffers in de regio Oromia. Daarvan beschouwt ACLED 389 incidenten als battles, 26 als explosions/ remote violence en 363 als violence against civilians. De helft van het door ACLED geregistreerde geweld betreft confrontaties tussen twee gewapende groepen, voornamelijk maar niet uitsluitend tussen de Ethiopian National Defense Force (ENDF) en het OLA. Iets minder dan de helft betreft geweld gericht tegen burgers. ACLED beschouwt 374 incidenten als civilian targeting – gewelddaden waarbij burgers “the main or only target” zijn –, waarbij 1.004 dodelijke slachtoffers vallen. Zowel regeringstroepen, het OLA als andere gewapende groepen plegen gewelddaden tegen burgers. Burgers, in het bijzonder mannen, worden het slachtoffer van willekeurige arrestaties, langdurige detenties en buitengerechterlijke executies door regeringstroepen louter op verdenking van lidmaatschap, sympathie of het verstrekken van materiaal en informatie aan het OLA. Het federale leger maakt ook gebruik van drones die hun tol eisen onder de burgerbevolking. Het OLA maakt zich op zijn beurt schuldig aan het aanvallen, ontvoeren (tegen losgeld) en doden van Amharaburgers, regeringsfunctionarissen en personen met (vermeende) banden met de overheid.

Ethiopië telt naar schatting vier miljoen ontheemden, vooral in de regio's Somali (29,6 %), Oromia (29,5 %) en Tigray (27,4 %). IOM registreert tussen augustus en september 2023 naar schatting 1.023.439 IDP's in de regio Oromia. Volgens cijfers van de regionale autoriteiten verblijven in februari 2024 ongeveer 1,5 miljoen ontheemden in Oromia. Conflicten zijn de belangrijkste reden voor ontheemding in Oromia, gevolgd door sociale spanningen.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in de regio Oromia complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Oromia actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de regio Oromia in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen worden dat u bij een terugkeer naar de regio een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Zoals hierboven reeds uiteengezet, blijkt uit uw tegenstrijdige en vage verklaringen dat u hoegenaamd niet aannemelijk kan maken een overtuigd sympathisant van enige politieke partij te zijn, en al zeker niet in die mate dat u een bedreiging zou vormen voor de autoriteiten van Ethiopië. U bevindt zich bijgevolg niet in persoonlijke omstandigheden die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Oromia in uw hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

De door u voorgelegde documenten wijzigen niets aan bovenstaande vaststellingen. Vooreerst dient er op gewezen te worden dat documenten enkel het vermogen hebben om de intrinsieke waarde van een waarschijnlijk, coherent en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, hetgeen hier niet het geval is. Het eerste attest van uw psychiater maakt melding van stress en PTSS, , zonder enige vermelding van de gevolgen hiervan voor uw deelname aan uw procedure. Verder beschrijft het attest kort uw verklaringen en de mogelijke gevolgen die u op grond daarvan zou kunnen ondervinden bij terugkeer naar Griekenland. Het attest is gebaseerd op uw eigen verklaringen en vormt geen toevoeging aan de reeds beschikbare informatie. Het tweede attest is eveneens gebaseerd op uw eigen verklaringen en vermeldt dat u slaapmedicatie nam. Bij het tweede persoonlijk onderhoud verklaarde u echter gestopt te zijn met deze medicatie, evenals met de

consultaties bij deze arts. De foto's en krantenartikels hebben betrekking op de schipbreuk die u geleden zou hebben onderweg naar Griekenland en niet op uw persoonlijke problemen in uw land van herkomst. De historiek van uw medisch dossier in België heeft eveneens betrekking op uw huidige situatie en niet op uw problemen in uw land van herkomst.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van de rechten van verdediging en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Vooreerst wordt in het verzoekschrift ingegaan op de bijzondere procedurele noden. Voorts wordt een betoog aangaande de taal van het onderhoud uiteengezet. Verzoeker wijst verder op zijn internationale beschermingsstatus in Griekenland.

Daarnaast geeft verzoeker aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en tracht hij deze te weerleggen. Hierbij stipt verzoeker de politieke activiteiten van zijn vader aan alsook de problemen gekend door zijn familie, zijn gezinssamenstelling, de problemen tijdens de irreecha-viering en zijn kennis over de Oromo-etnie.

Tot slot wordt nader ingegaan op de subsidiaire beschermingsstatus waaronder de volatiele veiligheidssituatie en de humanitaire situatie in Oromio.

2.2. Stukken

Ter staving van het verzoekschrift wordt e-mailverkeer toegevoegd van verzoekers raadvrouw van 3 januari 2024 en 31 januari 2023.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een

gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in onder meer artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.3.4. Met betrekking tot de taal van het onderhoud en verzoekers betoog dat hij niet in zijn moedertaal Oromo werd gehoord, wijst de Raad op volgende vaststellingen.

Artikel 20 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het koninklijk besluit van 11 juli 2003) luidt als volgt:

“§ 1. Indien de asielzoeker de bijstand heeft gevraagd van een tolk overeenkomstig artikel 51/4 van de wet, verzekert de Commissaris-generaal of zijn gemachtigde, in de mate dat hij over zulk een tolk beschikt, de aanwezigheid van een tolk die één van de talen gesproken door de asielzoeker beheerst.

§ 2. De Commissaris-generaal of zijn gemachtigde houdt rekening met de bijzondere situatie van de asielzoeker bij het aanduiden van de tolk belast met het bijstaan van de asielzoeker tijdens het gehoor. § 3. Indien hij niet beschikt over een tolk die één van de talen gesproken door de asielzoeker beheerst, kan de Commissaris-generaal of zijn gemachtigde aan de asielzoeker, in de oproepingsbrief, vragen om zelf een tolk naar het gehoor te brengen. Indien in het in lid 1 bedoelde geval de asielzoeker in gebreke blijft een tolk naar het gehoor mee te brengen, kan de Commissaris-generaal of één van zijn adjuncten een beslissing nemen zonder de asielzoeker te horen voor zover aan deze laatste voorgesteld werd op het Commissariaat-generaal een geschreven verklaring op te stellen die als gehoor geldt. Indien de asielzoeker geen geschreven verklaring kan of wil opstellen, zal de Commissaris-generaal op basis van de elementen waarover hij beschikt, een uitspraak doen.

§ 4. Op elk moment van de procedure voor het Commissariaat-generaal, kan de asielzoeker beslissen om geen beroep meer te doen op een tolk en aan de bijstand van elke tolk, die hem ter beschikking werd gesteld door de Commissaris-generaal of zijn gemachtigde, te verzaken. In dat geval, blijft de taal van het onderzoek van de asielaanvraag die taal die door de Minister of zijn gemachtigde wordt vastgesteld, overeenkomstig artikel 51/4, § 2, 3de lid, van de wet. Die beslissing van de asielzoeker wordt vermeld in de notities van het gehoor.”

Artikel 21 van datzelfde koninklijk besluit stelt het volgende:

“De asielzoeker kan vragen dat een andere tolk wordt aangeduid. Deze vraag kan worden gesteld aan het begin van het gehoor of tijdens het verloop van dit gehoor. Indien de reden die wordt ingeroepen ter ondersteuning van deze vraag als geldig wordt beschouwd, wordt het gehoor gestopt en hernomen met een andere tolk aanwezig op het Commissariaat-generaal die één van de talen gesproken door de asielzoeker beheerst. Indien op dat ogenblik geen enkele andere tolk kan worden aangeduid, wordt een nieuwe datum vastgesteld en al naar het geval, aan de asielzoeker medegedeeld of verstuurd naar zijn verkozen verblijfplaats overeenkomstig artikel 51/2, 6e lid van de wet.”

Verzoeker maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat voormelde artikelen geschonden zouden zijn door de commissaris-generaal.

Immers moet de Raad in de eerste plaats vaststellen in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming in verzoekers bijlage 26 van 10 december 2021 wordt gesteld dat verzoeker *“verklaart bijstand te verzoeken van een tolk die de taal Amhaars beheerst tijdens het onderzoek van zijn (haar) verzoek om internationale bescherming en wordt er van in kennis gesteld dat de taal waarin zijn (haar) verzoek om internationale bescherming onderzocht zal worden door de bevoegde instanties het Nederlands is”*. In de verklaring betreffende procedure, op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) afgelegd op 7 oktober 2022, liet verzoeker voorts noteren de hulp van een tolk te verlangen waarbij hij aangaf het Amhaars voldoende te beheersen om de problemen die geleid hebben tot zijn vlucht te verwoorden en hierover vragen te beantwoorden.

Ook het interview bij de DVZ, hetgeen verzoeker werd voorgelezen en hij ter akkoord tekende, gebeurde in het Amhaars en ondanks dat verzoeker hieromtrent enkele inhoudelijke correcties aanbracht, gaf hij geenszins aan dat het Amhaars als taal van onderhoud problematisch was. Hij bevestigde in tegendeel bij de DVZ kort alle redenen te hebben kunnen aangeven ter indiening van zijn beschermingsverzoek (eerste persoonlijk onderhoud, p. 3-4).

Het kan de commissaris-generaal dan ook niet verweten worden een tolk Amhaars voorzien te hebben voor de persoonlijke onderhouds.

Bij aanvang van het eerste persoonlijk onderhoud wordt voor het eerst door de protection officer opgemerkt dat hij onderweg naar boven heeft begrepen dat Amhaars niet de moedertaal van verzoeker is en werd verzoeker expliciet gevraagd of hij het interview met de tolk Amhaars kon doen. Verzoeker gaf aan moe te zijn maar bevestigde evenwel het onderhoud in het Amhaars te kunnen doen en werd er dan nogmaals uitdrukkelijk op gewezen dat indien het toch niet werkt voor hem er een andere oplossing zou gezocht worden (eerste persoonlijk onderhoud, p. 2). Doorheen dit onderhoud werd er meermaals gevraagd of verzoeker de tolk Amhaars goed begrijpt waarop hij telkens bevestigend antwoordde (eerste persoonlijk onderhoud, p. 3, 5, 9). Hoewel de advocaat op het einde van dit eerste onderhoud opmerkte dat Amhaars niet verzoekers moedertaal is, doch de taal van de Ethiopische autoriteiten moet de Raad benadrukken dat de advocaat daarbij ook stelde dat de tolk perfect is en haar werk goed doet en verzoeker zelf op het einde van dit onderhoud nogmaals uitdrukkelijk aangaf zowel de tolk als de vragen goed begrepen te hebben (persoonlijk onderhoud, p. 16).

Ook in het kader van zijn tweede persoonlijk onderhoud stelde verzoeker meermaals de tolk goed te begrijpen alsook de vragen goed te hebben begrepen (tweede persoonlijk onderhoud, p. 2-3, 22).

Uit een lezing van de notities van de persoonlijke onderhouden blijkt bovendien dat aan verzoeker duidelijke vragen werden gesteld, die waar nodig werden geherformuleerd, die hij goed kon volgen en waarvan hij de logica en de inhoud correct begreep.

In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt voor te houden in zijn verzoekschrift, werd hij bij specifieke begrippen gelinkt aan de Oromo-cutluur en afkomst overigens waar nodig de gelegenheid geboden om deze ook in het Oromo te benoemen (tweede persoonlijk onderhoud, p. 9, 13; eerste persoonlijk onderhoud, p. 7).

Verzoeker stelt te betreuren dat na het eerste onderhoud op het CGVS, het tweede onderhoud niet met een tolk Oromo plaatsvond maar hij liet na overeenkomstig hoger vermeld artikel 21 aan het begin van het persoonlijk onderhoud dan wel tijdens het verloop van dit onderhoud te vragen dat een andere tolk wordt aangeduid. Het gegeven dat verzoeker het Amhaars zou hebben aangeduid en aanvaard gelet op de zeer beperkte beschikbaarheid van de tolk Oromo met lange wachttijden tot gevolg kan geen afbreuk doen aan het gegeven dat hij evenwel stelde het Amhaars voldoende te beheersen. Daarenboven heeft noch verzoeker noch zijn advocaat gebruik gemaakt van de gelegenheid om opmerkingen te maken ten gevolge van de persoonlijke onderhouden. Overeenkomstig het eerste lid van artikel 57/5quater, § 3 van de Vreemdelingenwet, kan de verzoeker om internationale bescherming of zijn advocaat opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud bezorgen aan de commissaris-generaal. Overeenkomstig het vijfde lid van deze bepaling, wordt de verzoeker om internationale bescherming geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud wanneer op de werkdag voor het nemen van de beslissing in verband met het verzoek om internationale bescherming geen enkele opmerking de commissaris-generaal heeft bereikt. Gezien verzoeker geen enkele opmerking overmaakte aan de commissaris-generaal, wordt hij geacht in te stemmen met de inhoud van dit verslag en kan hij heden niet voorhouden dat hij de nodige nuances niet goed zou hebben kunnen aanbrengen omwille van een taalprobleem. Het volstaat niet om, na confrontatie met een negatieve beslissing, louter te stellen dat bepaalde (gebrekkige) verklaringen te wijten zijn aan het feit dat verzoeker gehoord werd in het Amhaars, een taal die hij overigens blijkens zijn eigen verklaringen voldoende beheerst.

Waar verzoeker zijn gebrek aan verzet tegen de tolk Amhaars nog tracht te verklaren door te wijzen op zijn gezondheidstoestand kan hij geen ander licht werpen op voorgaande vaststellingen te meer hij tijdens zijn tweede onderhoud van 8 maart 2024 stelde geen medicatie meer in te nemen en gestopt te zijn met de psychologische opvolging (persoonlijk onderhoud, p. 3) waarbij nog wordt verwezen naar de bevindingen onder 2.3.5. (infra).

Gelet op het geheel van voorgaande blijft verzoeker in gebreke in concreto aan te tonen dat hij, wegens een beperkte kennis van het Amhaars niet op volwaardige wijze zou hebben kunnen deelnemen aan de procedure en/of dat de notities van de persoonlijke onderhouden niet zouden mogen worden gebruikt bij het beoordelen van zijn verzoek om internationale bescherming. De bestreden beslissing werd wel degelijk genomen nadat verzoeker gehoord werd met bijstand van een tolk die één van de talen, gesproken door verzoeker beheerst, in casu het Amhaars.

2.3.5. Wat betreft de bijzondere procedurele noden, kan worden gewezen op volgende motieven in de bestreden beslissing:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er moet hierbij worden opgemerkt dat u aan het begin van het tweede persoonlijk onderhoud aangaf tandpijn te hebben en toen onmiddellijk het aanbod kreeg om het interview uit te stellen naar een moment dat u zich beter voelde (NPO2, p. 2). Ook tijdens het persoonlijk onderhoud werd regelmatig gepeild naar uw toestand (NPO2, p. 10, 12, 13, 21) en werd u gevraagd of u een extra pauze wou (NPO2, p. 21). Ook toen u na de

pauze aangaf dat uw tandpijn erger was geworden (NPO2, p. 12), kreeg u opnieuw het aanbod om op een ander moment het persoonlijk onderhoud verder te zetten maar drong u er zelf op aan om verder te doen. Even later werd opnieuw gepolst of u zich nog goed voelde en gaf u opnieuw aan te willen verdergaan (NPO2, p. 13). U werd daarna opnieuw geconfronteerd met de bezorgdheid van de protection officer over uw tandpijn en uw capaciteit om het interview verder te zetten, en opnieuw besliste u om verder te doen (NPO2, p. 14). Toen uw water op was, kreeg u de gelegenheid om meer water te halen (NPO2, p. 18)."

Tevens wijst de Raad op volgende bevindingen in de bestreden beslissing:

"Het eerste attest van uw psychiater maakt melding van stress en PTSS, , zonder enige vermelding van de gevolgen hiervan voor uw deelname aan uw procedure. Verder beschrijft het attest kort uw verklaringen en de mogelijke gevolgen die u op grond daarvan zou kunnen ondervinden bij terugkeer naar Griekenland. Het attest is gebaseerd op uw eigen verklaringen en vormt geen toevoeging aan de reeds beschikbare informatie. Het tweede attest is eveneens gebaseerd op uw eigen verklaringen en vermeldt dat u slaapmedicatie nam. Bij het tweede persoonlijk onderhoud verklaarde u echter gestopt te zijn met deze medicatie, evenals met de consultaties bij deze arts."

Gelet op voorgaande concrete motieven kan verzoeker niet bijgetreden worden in zijn betoog als zou verweerder geen rekening hebben gehouden met zijn gezondheidstoestand.

Hoewel verzoeker bij de DVZ meldde mentale problemen te hebben en tijdens zijn gehoren op het CGVS ook gewag maakte van tandpijn en vermoeidheid alsook op het CGVS psychiatrische attesten en een overzicht van zijn medische historiek neerlegde moet de Raad evenwel vaststellen dat hieruit in casu geenszins blijkt dat verzoeker ten tijde van zijn interview bij de DVZ of tijdens zijn gehoren op het CGVS in de onmogelijkheid verkeerde of verhinderd was gedegen en volwaardige verklaringen af te leggen.

De Raad merkt hierbij op dat in casu - zij het van een gespecialiseerde arts - slechts beknopte psychiatrische attesten van januari 2023 en maart 2023 voorliggen en dat de daarin opgesomde symptomen uitsluitend zijn gebaseerd op verzoekers eigen verklaringen zonder dat kan blijken dat de daarin gedane vaststellingen met vermelding van posttraumatische stress en gevormde mening behalve op verzoekers eigen verklaringen ook op andere, objectieve vaststellingen zijn gebaseerd.

Voorts merkt de Raad op dat geenszins kan blijken dat verzoeker aan enig neuro-psychologisch onderzoek is onderworpen geweest waaruit kan vastgesteld worden dat hij lijdt aan geheugenproblemen of een cognitieve disfunctie of dat hij ten gevolge van vermeende psychische of medische problemen niet bij machte was om een persoonlijk onderhoud in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming te volbrengen.

Er dient benadrukt te worden dat in casu uit de voorliggende elementen en stukken geenszins kan worden vastgesteld dat verzoekers medische (waaronder psychologische) staat een impact zou hebben gehad op zijn vermogen om aan de asielpprocedure deel te nemen, nu uit het verloop van beide persoonlijke onderhouds niet kan vastgesteld worden dat er zich noemenswaardige problemen voordeden en verzoeker concreet en omstandig kon antwoorden op de vragen en zijn vluchtrelaas uitgebreid heeft uiteengezet.

Waar verzoeker stelt dat hij zware medicatie werd voorgeschreven door de psychiater wegens zijn depressieve toestand, moet de Raad opmerken dat hiermee wel degelijk rekening werd gehouden tijdens zijn onderhouds alsook in de bestreden beslissing. Zo werd verzoeker tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud uitvoerig bevraagd aangaande zijn medische/psychologische toestand en gevraagd of hij die dag voor het interview medicatie had ingenomen stelde verzoeker van niet en dat de laatste keer twee dagen voor dit onderhoud was (eerste persoonlijk onderhoud, p. 4-5, 10, 13, 14-16). Ook tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud werd verzoeker gevraagd naar zijn psychologische opvolging en medische behandeling doch, zoals ook wordt vastgesteld in de bestreden beslissing, stelde verzoeker hiermee gestopt te zijn (tweede persoonlijk onderhoud, p. 3). Tijdens beide gehoren werd verzoeker meermaals gevraagd of hij in staat was om het interview af te leggen, of hij de tolk goed begreep en werd hem gevraagd het te zeggen als het teveel is of het toch niet zou lukken en werden er tevens pauzes ingelast (eerste persoonlijk onderhoud, p. 2-3, 5, 9, 16; tweede persoonlijk onderhoud, p. 2-3, 12, 14, 18, 21-22).

In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt voor te houden werd het eerste gehoor van 1 februari 2023, dat voornamelijk gericht was op verzoekers statuut in Griekenland, bovendien niet uitgesteld doch werd verzoeker opgeroepen voor een tweede persoonlijke onderhoud op 8 maart 2024 waarbij nader werd ingegaan op verzoekers vluchtrelaas en vluchtmotieven met betrekking tot Ethiopië.

Uit niets in de weergave van de persoonlijke onderhouds blijkt dat verzoeker niet in staat was om op adequate wijze zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en volwaardig deel te nemen aan de asielpprocedure.

De Raad stelt verder vast dat noch uit verzoekers gehoor, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Op het moment van het persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal was verzoeker meerderjarig waardoor, voorgaande bevindingen mee in acht genomen, redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij, in een taal die hij voldoende beheerst, in staat is consistente en doorleefde verklaringen af te leggen over de feiten die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te verlaten. Uit de gehoorverslagen en de bestreden beslissing blijkt verder dat rekening werd gehouden met verzoekers persoonlijke achtergrond en herkomst. In de gehoorverslagen kan worden gelezen dat de protection officer herhaaldelijk open vragen heeft gesteld, die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen over wat hem zou zijn overkomen. Er was ook

bijstand van een tolk Amhaars, verzoekers advocaat was aanwezig en kon zijn opmerkingen geven op het einde.

Met betrekking tot verzoekers opmerking dat in het feitenrelaas van de beslissing foutief wordt gemeld dat hij in 1990 is geboren terwijl hij in 1999 is geboren, en hij niet weet of dit een fout in de transcriptie is dan wel dat het dossier werd geanalyseerd op basis van een verkeerde geboortedatum, stelt de Raad vast dat de enkele verwijzing naar het jaartal 1990 in het feitenrelaas van de bestreden beslissing een materiële misslag betreft die geen invloed heeft (gehad) op de inhoud van de beslissing en de beoordeling van verzoekers relaas en verzoek. Uit de overige stukken van het dossier en uit de inhoudelijke lezing van de bestreden beslissing blijkt immers dat wel degelijk de geboortedatum van 1999 wordt gehanteerd. Zo wijst de Raad onder meer op de in de gehoorverslagen vermeldde geboortedatum van 1999 en wordt verder in de bestreden beslissing ook uitdrukkelijk gesteld dat verzoeker slechts 15 jaar oud was ten tijde van de voorgehouden problemen waaruit aldus blijkt dat de juiste geboortedatum van 1999 wordt gehanteerd.

Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van de verklaringen van verzoeker en de stukken in het administratief dossier afdoende rekening heeft gehouden met zijn (correcte) leeftijd, maturiteit, gezondheidstoestand evenals met de situatie in zijn land van herkomst. Aldus werd rekening gehouden met het specifieke profiel van verzoeker, werden zijn rechten gerespecteerd en kon hij voldoen aan zijn verplichtingen.

Bijgevolg treedt de Raad verweerders conclusie bij dat er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoekers rechten gerespecteerd werden en dat hij in de gegeven omstandigheden heeft kunnen voldoen aan zijn verplichtingen.

2.3.6. Inzake verzoekers verwijzing naar het arrest C- 753/22 van het Hof van Justitie van 18 juni 2024 waaruit blijkt dat ten volle rekening dient gehouden te worden met een erkenningsbeslissing in een andere EU-lidstaat, stelt de Raad vast dat niet kan blijken dat verweerder niet heeft voldaan aan de hierin gestelde eisen.

Uit voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat een bevoegde autoriteit van een lidstaat, wanneer zij geen gebruik kan maken van de geboden mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming van een verzoeker aan wie een andere lidstaat reeds een dergelijke bescherming heeft verleend, niet-ontvankelijk te verklaren omdat die verzoeker in die andere lidstaat een ernstig risico loopt dat hij wordt onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling, dat verzoek in het kader van een nieuwe procedure voor internationale bescherming overeenkomstig de Richtlijnen 2011/95 en 2013/32 opnieuw individueel, volledig en naar de actuele stand van zaken moet onderzocht worden. In het kader van dat onderzoek moet deze autoriteit volgens het Hof van Justitie echter ten volle rekening houden met de beslissing van de andere lidstaat om de aanvrager internationale bescherming te verlenen en met de elementen die deze beslissing ondersteunen (HvJ 18 juni 2024, C-753/22, QY tegen Bundesrepublik Deutschland (GK)).

Verwijzend naar het beginsel van wederzijds vertrouwen waarop het GEAS is gebouwd, stelt het Hof van Justitie dat *“deze autoriteit weliswaar niet verplicht [is] om de vluchtelingenstatus van deze verzoeker te erkennen op de enkele grond dat die status hem eerder bij beslissing van een andere lidstaat is verleend, maar moet zij niettemin ten volle rekening houden met die beslissing en met de elementen die deze beslissing ondersteunen”* (HvJ, C-753/22, pt. 76).

Het Hof van Justitie geeft de volgende duiding bij de verplichting van de autoriteit van de lidstaat die over het nieuwe verzoek moet beslissen om rekening te houden met de beslissing van een andere lidstaat om de verzoeker als vluchteling te erkennen:

“Gelet op het beginsel van loyale samenwerking neergelegd in artikel 4, lid 3, eerste alinea, VEU, volgens hetwelk de lidstaten elkaar respecteren en elkaar steunen bij de vervulling van de taken die uit de Verdragen voortvloeien (arrest van 6 september 2016, Petruhhin, C-182/15, EU:C:2016:630, punt 42), en dat concreet is uitgewerkt in artikel 36 van richtlijn 2011/95 en artikel 49 van richtlijn 2013/32, en om zoveel mogelijk de samenhang te waarborgen tussen beslissingen die door de bevoegde autoriteiten van twee lidstaten worden genomen over de behoefte aan internationale bescherming van dezelfde onderdaan van een derde land of staatloze, moet bovendien worden overwogen dat de bevoegde autoriteit van de lidstaat die over het nieuwe verzoek moet beslissen, zo spoedig mogelijk begint met het uitwisselen van informatie met de bevoegde autoriteit van de lidstaat die eerder aan dezelfde verzoeker de vluchtelingenstatus heeft toegekend. Het staat dus aan de eerste van deze autoriteiten om de tweede in kennis te stellen van het nieuwe verzoek, om zijn standpunt over het nieuwe verzoek mee te delen en om de tweede te verzoeken om binnen een redelijke termijn de informatie mee te delen waarover zij beschikt en die tot de toekenning van deze status heeft geleid” (HvJ, C-753/22, pt. 78). Hieruit volgt dat wanneer een verzoeker om internationale bescherming reeds internationale bescherming heeft verkregen in een andere EU-lidstaat, in casu Griekenland, en de commissaris-generaal heeft geoordeeld dat het verzoek niet niet-ontvankelijk kan verklaard worden en het verzoek ten gronde onderzoekt in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, de commissaris-generaal, om te kunnen voldoen aan haar verplichtingen op grond van de artikelen 4, lid 3 en 13 van de Kwalificatierichtlijn en artikel 10, leden 2 en 3 van de Asielprocedurerichtlijn, ertoe gehouden is zo

spoedig mogelijk informatie te beginnen uitwisselen met de Griekse autoriteit die eerder aan verzoeker internationale bescherming hebben verleend, deze laatste in kennis moet stellen van het nieuwe in België ingediende verzoek, aan deze Griekse autoriteit haar standpunt over het nieuwe verzoek mee te delen en om de Griekse autoriteit te verzoeken binnen een redelijke termijn de informatie mee te delen waarover deze laatste beschikt en die tot de toekenning van deze status heeft geleid.

De verplichting voor de bevoegde autoriteit van een lidstaat, die moet oordelen over een verzoek om internationale bescherming ingediend door een verzoeker aan wie reeds internationale bescherming werd verleend door de autoriteiten van een andere EU-lidstaat, om ten volle rekening te houden met deze beslissing, is overigens niet alleen een uitdrukking van het wederzijds vertrouwensbeginsel waarop het GEAS zelf is gebaseerd, maar vormt ook een integraal onderdeel van de samenwerkings- en onderzoeksplicht die op deze asielautoriteit rust, wanneer deze beslist het beschermingsverzoek niet niet-ontvankelijk te verklaren en het verzoek ten gronde te behandelen. De informatie-uitwisseling met de autoriteit van de lidstaat die reeds internationale bescherming verleende, die deel van uitmaakt van deze verplichting, strekt ertoe de autoriteit van de lidstaat, waar het nieuwe verzoek werd ingediend, in staat te stellen het onderzoek van het beschermingsverzoek met volledige kennis van zaken te kunnen voeren. De elementen die aan de grondslag lagen van de beslissing van de autoriteit van de eerste lidstaat die eerder dezelfde verzoeker internationale bescherming verleende, zijn bijgevolg onderdeel van het geheel van elementen waarop het nieuwe beschermingsverzoek is gebaseerd en die door de commissaris-generaal op individuele, objectieve en onpartijdige wijze moet worden onderzocht.

De commissaris-generaal houdt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk rekening met het gegeven dat verzoeker reeds een internationaal beschermingsstatuut in Griekenland heeft en motiveert hierover als volgt: *“Uit uw verklaringen (CGVS, Notities van het persoonlijk onderhoud dd. 01.02.2023 (verder NPO), p. 11), uit het antwoord van de Griekse asielautoriteiten (toegevoegd aan de blauwe map in het administratief dossier) als ook uit de Eurodac-informatie (toegevoegd aan de blauwe map in het administratief dossier), blijkt dat er u op 6 juli 2016 internationale bescherming werd verleend door Griekenland. Een persoon die internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland, valt niet onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980, tenzij hij aantoont dat hij zich niet meer kan beroepen op de internationale bescherming door deze staat. In voorliggend geval, en rekening houdend met het geheel van de elementen die uw persoonlijke situatie en omstandigheden kenmerken, kan het Commissariaat-generaal aannemen dat de internationale bescherming die u in Griekenland verleend werd, niet effectief geacht kan worden. Bijgevolg valt u onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de voormelde wet en moet uw verzoek om internationale bescherming worden onderzocht ten opzichte van uw land van herkomst.*

Uit uw verklaringen (CGVS, Notities van het persoonlijk onderhoud dd. 01.02.2023 (verder NPO), p. 11), uit het antwoord van de Griekse asielautoriteiten (toegevoegd aan de blauwe map in het administratief dossier) als ook uit de Eurodac-informatie (toegevoegd aan de blauwe map in het administratief dossier), blijkt dat u op 6 juli 2016 internationale bescherming werd verleend door Griekenland. Een persoon die internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland, valt niet onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980, tenzij hij aantoont dat hij zich niet meer kan beroepen op de internationale bescherming verleend door deze staat. In voorliggend geval, en rekening houdend met het geheel van de elementen die uw persoonlijke situatie en omstandigheden kenmerken, kan het Commissariaat-generaal aannemen dat de internationale bescherming die u in Griekenland verleend werd, niet effectief geacht kan worden. Bijgevolg valt u onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de voormelde wet en moet uw verzoek om internationale bescherming worden onderzocht ten opzichte van uw land van herkomst.

Het Commissariaat-generaal heeft hierbij ten volle rekening gehouden met de beslissing van de autoriteiten van Griekenland om u internationale bescherming toe te kennen. Het Commissariaat-generaal benadrukt echter dat het niet gebonden is door deze beslissing maar integendeel een eigen nieuw, individueel, volledig en actueel onderzoek van het verzoek om internationale bescherming dat u in België hebt ingediend moet uitvoeren.

Daarom heeft het Commissariaat-generaal de autoriteiten van Griekenland om de informatie verzocht die zij in bezit hebben en die heeft geleid tot de toekenning van uw internationale beschermingsstatus aldaar.

Het Commissariaat-generaal heeft echter binnen een redelijke termijn geen (gunstig) antwoord op deze aanvraag ontvangen en heeft zijn analyse dus gebaseerd op de beschikbare elementen, waaruit blijkt dat uw verzoek ongegrond is. De Griekse autoriteiten hebben immers enkel de toekenning van uw vluchtelingenstatus bevestigd (en eveneens bevestigd dat deze niet werd ingetrokken) en bevestigd over welke documenten u daar beschikte. Zij gingen niet in op de vraag naar de inhoud van uw asioldossier daar. Er dient echter te worden vastgesteld dat uit uw verklaringen en uit de inhoud van de door u neergelegde documenten niet blijkt dat u uw land van herkomst heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève van juli 1951 of uit een reëel risico op ernstige schade zoals vastgelegd in de definitie van subsidiaire bescherming.”

In tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt aangevoerd, bevindt het inlichtingenverzoek van 1 maart 2023 gericht aan Griekenland en het beknopt antwoord hierop van 9 maart 2023 zich wel degelijk in het administratief dossier.

Uit dit inlichtingenverzoek blijkt dat verweerder “zoveel mogelijk info uit het Griekse dossier” heeft opgevraagd zoals onder meer in elk geval de nationaliteit, de status, de verkregen documenten en geldigheid ervan en indien mogelijk “ook de notities van het persoonlijk onderhoud”.

Zoals wordt weergegeven in de bestreden beslissing bevestigden de Griekse autoriteiten de vluchtelingenstatus van verzoeker, de verkregen documenten en diens identiteitsgegevens doch werd daarbij aangegeven de redenen voor de erkenning niet te zullen meedelen.

In casu blijkt aldus dat verweerder het nodige heeft gedaan doch de Griekse autoriteiten niet bereid zijn geweest om de elementen op basis waarvan aan verzoeker internationale bescherming werd verleend mee te delen zodat in de gegeven omstandigheden verweerder op basis van de hem alle beschikbare gegevens is overgegaan tot de beoordeling van het beschermingsverzoek.

2.3.7. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.7.1. Verzoeker vreest bij terugkeer naar Ethiopië vervolging wegens het politiek profiel van zijn vader alsook wegens zijn eigen politieke activiteiten/opinie.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de partijen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat hij bij een terugkeer naar Ethiopië een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

2.3.7.2. Vooreerst wordt in de bestreden beslissing op omstandige wijze gemotiveerd dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over en slecht op de hoogte is van de politieke activiteiten van zijn vader, waaruit zijn eigen ideologie én problemen voortvloeien:

“Zo verklaart u dat hij vroeger zelf soldaat was en in een oorlog in Mechara vocht, waar hij aan zijn been gewond geraakt zou zijn, maar u heeft geen idee wanneer die oorlog plaatsvond of wat de inzet was. U verklaart “ik denk dat het gevecht tegen Derg of tegen de Amhara was” (NPO2, p. 7). U kan evenmin verduidelijken wat dat soldaat-zijn dan precies inhield. U antwoordt immers enkel “hij was in het leger” op de vraag of hij soldaat was in een militaire organisatie, een politieke partij, of nog iets anders (NPO2, p. 14). U verklaart dat dit leger “ABO” wordt genoemd en vijftig jaar geleden werd gevestigd. U bent opnieuw heel vaag over de redenen voor deze oprichting, u verklaart immers dat ze opgericht werden “omwille van inferioriteit”, terwijl u wel expliciet wordt gevraagd waarom ze net dan zijn opgericht en wat er concreet was gebeurd (NPO2, p. 14). Ook wanneer u nogmaals de kans krijgt dit te verduidelijken, blijft u in vage termen spreken “de Amhara’s waren dominant doorheen de jaren, ze onderschatten de Oromo, ze mochten geen toegang hebben tot onderwijs” (NPO2, p. 15). U verklaart verder ook dat uw vader, nadat hij een handelaar werd (en bijgevolg niet langer een soldaat was) nog steeds zijn “kameraden” steunde en daarom reisde naar Addis Abeba, Mechara, Minchata en Gelemso (NPO2, p. 8). U verklaart echter deze “kameraden” niet te kennen. Op de vraag waarom hij deze “kameraden” steunde en bijgevolg welke groep hij dan steunde, verklaart u “als ik niet verkeerd ben, steunde hij de ABO organisatie, zij waren lid van ABO” (NPO2, p. 9). Gevraagd wat deze afkorting betekent, verklaart u dat “ABO” staat voor “Oromo Independence Party” en geeft u aan dat ABO de afkorting in het Amhaars is, en dat de naam in het Oromo “Waraana Bilisuma Oromo” is. Daarop gevraagd waarom u de afkorting in het Amhaars gebruikt, is uw antwoord dat u niet de betekenis achter elk woord kent. Nogmaals gevraagd of dit in het Amhaars is, zegt u opnieuw dat u niet weet waar de letters A, B, O voor staan “maar in het Oromo betekent het Waraana Bilisuma Oromo”. Daarop nogmaals gevraagd voor welke taal de letters staan, antwoordt u plots wél “in het Oromo”. Uit beschikbare info blijkt echter dat de afkorting ABO in het Oromo staat voor Adda Bilisummaa Oromoo, wat in het Engels staat voor Oromo Liberation Front of OLF (Oromo Liberation Front - Wikipedia). Wat u zelf als betekenis van de afkorting meegeeft, staat echter voor WBO, wat in het Engels staat voor Oromo Liberation Army of OLA (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier), de militaire tak van het OLF, wat niet helemaal hetzelfde is – zeker in de huidige recente politieke context waarbij het OLF en OLA als twee verschillende partijen/organisaties beschouwd worden (door de Ethiopische autoriteiten) waarbij het OLA sinds 2021 als een (verboden) terroristische organisatie wordt beschouwd en het OLF als een (legale) politieke partij. Van iemand wiens volledige verhaal en vrees bij terugkeer hierop gebaseerd zijn, mag verwacht worden dat hij het verschil tussen beiden kent. Het is eveneens opmerkelijk dat u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud voor het CGVS en ook voor DVZ verklaarde dat uw vader lid was van ONEG (NPO1, p. 6; Vragenlijst CGVS dd. 07.10.2022, vraag 5), terwijl dit volgens beschikbare informatie de naam is die door de overheid – met andere woorden de partij waar de groep tégen strijdt – wordt gegeven aan het OLA, omdat zij weigeren de gekozen naam van de partij – OLA – te gebruiken (zie informatie toegevoegd aan blauwe map in het administratief dossier). Ook weet u amper wat deze groep die uw vader gesteund zou hebben, dan als doel heeft. Uw antwoord beperkt zich immers tot “ze vechten voor de mensen van Oromo om onafhankelijk te worden” (NPO2, p. 9). U verklaart echter niet meer

te weten dan dit wanneer u naar de redenen voor hun activiteiten wordt gevraagd (NPO2, p. 10). Uw vader "hielp hen met voedsel en wapens" en hij "kocht wapens en gaf ze aan deze organisatie", maar u weet eigenlijk niet goed hoe hij dat deed. U verklaart immers "ik geloof dat hij een netwerk had, mensen organiseerden deze wapens voor hem" (NPO2, p. 9). U verklaart nochtans wel dat u, zelfs toen u nog een "jonge jongen" was, persoonlijk informatie van uw vader over zijn werk kreeg en dat u later in zijn voetsporen zou moeten treden (NPO2, p. 9). Op de vraag wat hij u dan vertelde, geraakt u echter niet verder dan "hij vertelde mij dat hij degene was die hen wapens gaf, en hij wou, dat ik, als ik ouder zou worden, dat ik in zijn voetsporen zou treden" (NPO2, p. 9). Erop gewezen dat u zelf verklaarde dat uw vader wou dat u in zijn voetsporen zou treden en gevraagd hoe hij u daar dan op voorbereidde, minimaliseert u plots het belang van wat u eerder zei door te stellen dat "ik was jong, hij had geen aandacht voor mij, hij vertelde mij maar één keer dat hij wel dat ik zoals hem zou worden" (NPO2, p. 10), waarmee u uw eigen verklaringen deels tegensprekt en tracht te minimaliseren. Ook over de reden waarom hij het belangrijk vond om wapens te leveren, bent u eerder vaag en heeft u het enkel over het feit dat hij wou dat u een betere toekomst zou hebben. U verklaart dat uw vader "omwille van dit probleem" gedood is (NPO2, p. 10). Van iemand wiens vader jarenlang politiek actief was – bovendien zelfs deels bij de gewapende tak van de partij – mogen meer consistente, correcte en gedetailleerde verklaringen verwacht worden dan de vage verklaringen en halve veronderstellingen waarop u zich baseert."

In het verzoekschrift wordt gerepliceerd dat verweerder volledig voorbijgaat aan het feit dat verzoeker acht jaar geleden zijn land heeft verlaten en in de tussentijd een aantal verschrikkelijk traumatische gebeurtenissen heeft meegemaakt, waaronder een overtocht waarbij hij zijn broer verloor en bijna het leven liet, waardoor hij in een rampzalige psychiatrische toestand terechtkwam. Verzoeker licht toe dat hij een zwervend bestaan heeft geleid en tot op de dag van vandaag in precarie omstandigheden leeft, al acht jaar. Deze omstandigheden zijn zeker niet bevorderlijk voor de mogelijkheid om zich details te herinneren met betrekking tot de militante activiteiten van zijn vader, aldus verzoeker. Bovendien heeft verweerder volgens verzoeker volledig uit het oog verloren dat zijn vader zelden thuis was, aangezien hij voort tegen zijn autoriteiten. Verzoeker voert aan dat hij dan ook niet veel mogelijkheden had om met hem te spreken en hem vragen te stellen over zijn activiteiten. Er wordt toegelicht dat verzoeker zich bepaalde anekdotes van zijn vader herinnert, met name een keer toen hij in de 'bush' de kop van een slang moest afhakken die hem aanviel. Verzoeker gelooft dat zijn vader misschien mensen heeft gedood tijdens zijn gevechten, maar hierover werd weinig gesproken. Hij was ook al soldaat tegen de "DERG-regime", dus voor 1991 hetgeen relevant is en niet wordt hernomen.

Voorts stipt verzoeker aan dat verweerder hem verwijt dat hij de ABO verwart met de WBO, OLA of OLF. Verweerder verliest volgens verzoeker echter uit het oog dat toen zijn vader vocht voor zijn autoriteiten, OLA en OLF niet waren opgesplitst maar deel uitmaakten van dezelfde beweging. Het OLA was de gewapende vleugel van het OLF zodat het dus volkomen juist is om te zeggen dat zijn vader, als lid van het leger, deel uitmaakte van de WBO daar in die tijd OLA en OLF één en dezelfde waren, aldus verzoeker. Er wordt in het verzoekschrift betoogd dat het verwijt aan verzoeker dat hij de term "ONEG" heeft gebruikt, ongepast was van verweerder aangezien verzoeker door een Amhaarse tolk moest worden begrepen en hij dus logischerwijs de Amhaarse term heeft gebruikt die met zijn beweging wordt geassocieerd, enkel en alleen om zich verstaanbaar te maken. De omstandigheden waarin verzoekers onderhoud heeft plaatsgevonden, wijzen er dus naar zijn mening niet op dat hij in de gelegenheid is gesteld om zich naar behoren uit te spreken over de politieke activiteiten van zijn vader. In het verzoekschrift wordt ook nog herhaald dat verweerder onvoldoende rekening heeft gehouden met verzoekers jonge leeftijd ten tijde van de gebeurtenissen en met het moeilijke migratietraject dat hij sindsdien heeft afgelegd.

De Raad stipt in de eerste plaats aan dat verzoeker zijn vage, gebrekkige en tegenstrijdige verklaringen geenszins afdoende kan verschonen door te wijzen op het tijdsverloop sinds zijn vertrek uit Ethiopië en op de meegemaakte traumatische gebeurtenissen met een rampzalige psychiatrische toestand als gevolg wat niet bevorderlijk is om zich details te herinneren. De Raad herhaalt immers met verwijzing naar de vaststellingen onder 2.3.5. dat in casu geenszins objectieve stukken voorliggen waaruit kan blijken dat verzoeker ten tijde van zijn interview bij de DVZ of tijdens zijn gehoren op het CGVS in de onmogelijkheid verkeerde of verhinderd was gedegen en volwaardige verklaringen af te leggen. Verzoeker legt geen stavingstukken neer waaruit blijkt dat hij aan enig neuro-psychologisch onderzoek werd onderworpen waaruit kan afgeleid worden dat hij daadwerkelijk geheugenproblemen ervaart. Er dient benadrukt te worden dat in casu uit de voorliggende elementen en stukken geenszins kan worden vastgesteld dat verzoekers medische (waaronder psychologische) staat een impact zou hebben gehad op zijn vermogen om aan de asielprocedure deel te nemen en om bepaalde gebeurtenissen te reconstrueren en op een consistente wijze uiteen te zetten, te meer uit het verloop van beide persoonlijke onderhouden niet kan vastgesteld worden dat er zich noemenswaardige problemen voordeden en verzoeker concreet en omstandig kon antwoorden op de vragen en zijn vluchtrelaas uitgebreid heeft uiteengezet. Zodoende kan van verzoeker, die ten tijde van zijn onderhouden overigens reeds ruim meerderjarig was, als verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij eenduidige, nauwkeurige en doorleefde verklaringen kan afleggen over de kernelementen van zijn vrees, in casu de politieke activiteiten van zijn vader. Verzoeker blijft hiertoe in gebreke. Het loutere feit dat de gebeurtenissen zich lang geleden hebben voorgedaan toen verzoeker slechts veertien à vijftien jaar oud was met benadrukking van de traumatische ervaringen tijdens zijn reisweg

hoe betreuenswaardig deze ook zijn, verschonen - in acht genomen wat voorafgaat (cf. 2.3.5.) - geenszins de dermate vage, gebrekkige alsook inconsistente verklaringen, te meer de uiteengezette feiten gaan om een ingrijpende gebeurtenis in verzoekers leven en het de kern van zijn vrees betreft en verzoekers vader jarenlang politiek actief was - volgens verzoeker in zijn verzoekschrift sinds voor 1991 -, dit deels binnen een gewapende tak van een partij en verzoeker op jonge leeftijd uitdrukkelijk de wens van zijn vader werd meegedeeld dat zijn zoon in zijn voetsporen zou treden (tweede persoonlijk onderhoud, p. 7-10). De Raad stipt zodoende aan dat het aangehaalde tijdsverloop en de (moeilijke) reisroute er niet aan in de weg staan dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, eveneens wanneer deze nog jong is, mag worden verwacht dat hij zeker de essentiële elementen ter ondersteuning van zijn verzoek op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure.

Hoewel verzoeker terecht opwerpt dat ten tijde van de politieke activiteiten van zijn vader OLA en OLF niet waren opgesplitst doch deel uitmaakten van dezelfde beweging zodat het dus volkomen juist is om te zeggen dat zijn vader, als lid van het leger, deel uitmaakte van de WBO, gaat verzoeker er evenwel aan voorbij dat hijzelf tijdens zijn verschillende interviews tussen 2022 en 2024 (aldus ruim na de opsplitsing en het naar voren treden van de OLA) niet algemeen en eenduidig aangaf dat zijn vader deel uitmaakte van het Oromo-leger doch op inconsistente wijze verschillende termen en organisaties/partijen aanhaalde. Zo sprak hij eerst meermaals van het overheidsleger (ONEG) doch maakte hij ook melding van OLF, ABO en WBO (Vragenlijst van 7 oktober 2022, vraag 5; eerste persoonlijk onderhoud, p. 6; tweede persoonlijk onderhoud, p. 9). Het gegeven dat het interview in het Amhaars plaatsvond en hij dus Amhaarse termen gebruikte kan, mede de overwegingen onder 2.3.4. (supra) in acht genomen geenszins afbreuk doen aan de vastgestelde veelvuldige inconsistenties alsook gebrekkige verklaringen, onder meer inzake het sinds 2018 bestaand onderscheid tussen OLF en OLA te meer verzoeker inzake zijn politieke activiteiten stelt te hebben deelgenomen aan demonstraties, een supporter te zijn en zijn vaders ideologie te steunen (tweede persoonlijk onderhoud, p. 12).

De commissaris-generaal vervolgt op terrechte wijze dat verzoekers verklaringen over de eigenlijke problemen die zijn vader en bij uitbreiding de rest van zijn gezin hebben ondervonden omwille van de zogenaamde politieke activiteiten van zijn vader, vaag en weinig consistent zijn:

“Over de omstandigheden van zijn overlijden kan u bijvoorbeeld enkel vertellen dat het “in 2015” was, maar kan u geen enkele concretere tijdsindicatie geven, en weet u te vertellen dat het huis met veel soldaten werd omsingeld en dat hij werd meegenomen (NPO2, p. 10). Gevraagd of dit uit het niets gebeurde en of hij al eerder werd bedreigd of er al eerder incidenten waren verklaart u dat er “te veel” incidenten waren die plaatsvonden in uw huis, dat uw vader bedreigd werd, en dat u werd gepest door uw klasgenoten. Terwijl de tolk letterlijk vertaalt wat u zegt, corrigeert u zichzelf en verklaart u “nee ik werd niet gepest, ze kwamen mij halen” (NPO2, p. 10). U verklaart dat de soldaten naar uw school kwamen om u te ondervragen, “vertel mij over jouw vader, als ik niks zei, sloegen ze mij in elkaar”. Op de vraag hoe vaak dit gebeurde, is uw antwoord naast de vraag “het was in 2014”. Daarop werd de vraag verduidelijkt “gebeurde dit één keer of vaker?”, waarop u opnieuw een vaag antwoord geeft, namelijk “sommige keren, soms één keer per week, soms in een maand tijd”. Daarna krijgt u nogmaals de kans om een duidelijk antwoord te geven met de vraag hoe vaak dit dan in totaal gebeurde, en beperkt u zich opnieuw tot een vaag antwoord “te veel keer” (NPO2, p. 10). Ook kunnen vraagtekens geplaatst worden bij de reactie vanfielen uw vader op deze gebeurtenissen. Hij zou u immers enkel geadviseerd hebben om stil te zijn en sterk te blijven (NPO2, p. 11). Ook over de incidenten die bij u thuis zouden plaatsgevonden hebben, bent u even vaag. Gevraagd om hierover te vertellen, is uw antwoord beperkt tot “ja, ze deden dit soort dingen veel keer, thuis, ze bleven mijn familie intimideren” (NPO2, p. 11). U kan zelfs geen duidelijk antwoord bieden op de vraag hoe u dan weet dat uw vader gedood is. Uw eerste antwoord is dat u wist dat hij gedood werd omdat hij verdwenen was. Op de vraag of u dan ooit het nieuws kreeg of hij gedood was, is uw antwoord dat u later te weten kwam dat uw moeder zei dat uw vader gedood werd door de soldaten. U heeft echter geen idee hoe uw moeder dit te weten kwam. U voegt toe dat zij hem ging zoeken maar hem niet kon vinden en wijkt dan af van de vraag door te stellen “nadat ze mijn vader meenamen, kwamen ze ook mijn moeder halen, en dan de familie geraakte uiteen, naar verschillende plaatsen, omdat we niet veilig waren” (NPO2, p. 11). U heeft bovendien geen idee of uw moeder betrokken was bij de activiteiten van uw vader én u kan zich niet herinneren hoeveel tijd er was tussen het moment dat ze uw vader meenamen en het moment dat ze uw moeder meenamen. U denkt dat u zelf vier of vijf maanden na het verdwijnen van uw vader het land verliet, en ongeveer twee maanden na de arrestatie van uw moeder (NPO2, p. 11). Vreemd genoeg verklaarde u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud dat uw moeder werd meegenomen door Agazi special forces (NPO1, p. 6), en tijdens het tweede persoonlijk onderhoud dat ze werd meegenomen door Liyu special forces (NPO2, p. 12), wat volgens beschikbare informatie niet hetzelfde is (zie info toegevoegd aan administratief dossier). U verklaarde tijdens het eerste persoonlijk onderhoud dat uw broer L. is overleden en uw andere drie broers en zussen, R., H. en I. naar Yemen gingen “in 2015 of 2016”, na uw vertrek (NPO1, p. 6). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud verklaart u echter op de vraag wie naar Yemen ging “H., I., R., en L., zij zijn in Yemen, en Ru., mijn broer, was bij mij, en is verdrongen toen

we de zee overstaken” (NPO2, p. 12). Later tijdens het persoonlijk onderhoud, na de eerste pauze van twintig minuten komt u plots met de opmerking dat L. degene is die verdrongen is, en dat Ru.Li zijn bijnaam was (NPO2, p. 12). Er kunnen minstens vraagtekens geplaatst worden bij het feit dat u zichzelf niet onmiddellijk corrigeerde toen u zich zogenaamd vergist had.”

Ondanks dat verzoeker kan gevolgd worden in zijn betoog dat het legitiem is om zichzelf en/of de tolk te corrigeren wanneer zijn woorden verkeerd zijn begrepen, te meer het Amhaars niet zijn moedertaal is, moet de Raad opmerken dat verzoeker hiermee de pertinente en draagkrachtige motieven aangaande zijn meerdere vage en onduidelijke alsook onaannemelijke en inconsistente verklaringen in geen geval kan ontkrachten. Verzoekers correctie van het woord “gepest” naar “gehalen” acht de Raad trouwens op zich niet problematisch doch wel relevant in verweerders globale beoordeling dat verzoekers verklaringen aangaande de ondervonden problemen waaronder de omstandigheden van de ontvoering/overlijden van zijn vader en de problemen voorafgaand hieraan heel vaag en onduidelijk zijn. Uit de lezing van de aangehaalde passage uit het tweede persoonlijk onderhoud kan bovendien niet blijken dat er onjuist werd getolkt nu de tolk aangaf dat verzoeker wel degelijk letterlijk zei dat zijn klasgenoten hem pestten, zodat verzoeker eerder zichzelf lijkt te corrigeren wat betreft het woord “gepest” wat spontaan werd gecorrigeerd naar “halen” hoewel hij in het verzoekschrift dan toch weer het woord “pesterijen” gebruikt en hij ook reeds tijdens zijn eerste onderhoud verklaarde dat hij werd “gepest” (tweede persoonlijk onderhoud, p. 10; verzoekschrift, p. 10; eerste persoonlijk onderhoud, p. 7) wat de inconsistenties/onduidelijkheden in zijn eigen verklaringen alleen maar versterkt.

Verzoeker tracht zijn vage antwoorden te verklaren door te wijzen op begripsfouten en begripsproblemen waarbij hij nogmaals de omstandigheden van zijn gehoor bekritiseert doch kan met dergelijk betoog in geen geval overtuigen gelet op de vaststellingen onder 2.3.4. (supra). De Raad herhaalt vooreerst dat verzoeker tijdens zijn administratieve procedure verklaarde de bijstand te verzoeken van een tolk die de taal Amhaars beheerst en gaf duidelijk aan het Amhaars voldoende te beheersen om de problemen die geleid hebben tot zijn vlucht te verwoorden en hierover vragen te beantwoorden. Verzoeker bevestigde voorts tijdens zijn gehoren de tolk Amhaars evenals de vragen goed te begrijpen (eerste persoonlijk onderhoud, p. 3, 5, 9, 16; tweede persoonlijk onderhoud, p. 2-3, 22) zodat hij thans plots in het verzoekschrift niet dienstig anders kan voorhouden. Uit een lezing van de notities van de persoonlijke onderhouds blijkt bovendien dat aan verzoeker duidelijke vragen werden gesteld, die waar nodig werden geherformuleerd of herhaald, hetgeen ook het geval was met betrekking tot de vragen aangaande eerdere incidenten (tweede persoonlijk onderhoud, p. 10). Daarenboven werd geen gebruik gemaakt van de gelegenheid om overeenkomstig het eerste lid van artikel 57/5quater, § 3 van de Vreemdelingenwet opmerkingen te maken ten gevolge van de persoonlijke onderhouds. Overeenkomstig het vijfde lid van deze bepaling, wordt de verzoeker om internationale bescherming geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud. Gezien verzoeker geen enkele opmerking overmaakte aan de commissaris-generaal, wordt hij dan ook geacht in te stemmen met de inhoud van de verslagen en kan hij heden niet overtuigen in zijn betoog aangaande begripsfouten. Het volstaat in de gegeven omstandigheden niet om na confrontatie met een negatieve beslissing, louter te stellen dat bepaalde (gebrekkige, inconsistente) verklaringen te wijten zijn aan de omstandigheden van het gehoor en de tolk.

Door nog te volharden in zijn verklaringen aangaande de eerdere incidenten/pesterijen en de ontvoering van zijn vader kan verzoeker voorgaande bevindingen, die steun vinden in de stukken van het dossier, niet ombuigen. Daarnaast moet opgemerkt worden dat verzoeker geen vaagheden of inconsistenties worden verweten aangaande “de wijze waarop zijn vader was ontvoerd” zoals wordt opgeworpen in het verzoekschrift doch wordt er in de bestreden beslissing gewezen op het gebrek aan enige concrete tijdsindicatie inzake de omstandigheden van het overlijden/de ontvoering van zijn vader evenals op vage antwoorden inzake de zelf meegemaakte (hoeveelheid aan) incidenten en op de onaannemelijke reactie van zijn vader hierop alsook op zijn onduidelijke antwoorden met betrekking tot de dood van zijn vader en verder zijn gebrekkige en inconsistente verklaringen inzake (de rol bij de politieke activiteiten van zijn vader van) zijn moeder en diens aanhouding alsook zijn incoherente verklaringen inzake zijn familiesamenstelling.

Met betrekking tot het lot van zijn vader en zijn gebrekkige kennis hierbij voert verzoeker aan dat talrijke objectieve bronnen de gedwongen verdwijningen van activisten van de Oromo-beweging bevestigen. Verzoeker meent dat hij, net als zijn familie, alleen maar kan aannemen dat zijn vader is overleden, aangezien hij nooit is teruggekeerd. Het is volgens hem mogelijk dat zijn moeder over preciezere informatie beschikte, maar verzoeker was toen nog erg jong zodat hij het niet meer weet. Door evenwel te verwijzen naar algemene informatie en naar zijn jonge leeftijd kan verzoeker zijn gebrekkige verklaringen aangaande de voorgehouden problemen die persoonlijk op hem en zijn familie betrekking hebben, niet afdoende verklaren. Immers beklemtoont de Raad dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht kan worden dat die nauwkeurige en doorleefde verklaringen aflegt en/of ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de opgeworpen problemen en de gevolgen ervan. Er kan niet blijken dat verzoeker de nodige actieve houding heeft aangenomen en de nodige interesse heeft getoond teneinde de nodige duiding te kunnen verschaffen omtrent de ontvoering en het lot van zijn vader alsook omtrent de rol van zijn moeder hoewel zijn moeder pas ongeveer een tweetal maanden na de ontvoering van zijn vader zou zijn opgepakt zodat de Raad, in de geschetste context van de incidenten waarbij verzoeker zelf ook werd ondervraagd en de daarop volgende ontvoering van de vader waarna verzoeker zelf ook besliste het land te verlaten, niet kan inzien waarom verzoeker zich niet nader heeft

bevraagd bij zijn moeder, dit ondanks zijn destijds jeugdige leeftijd hetgeen hem er immers ook niet van heeft weerhouden om samen met zijn jongere broer op jonge leeftijd Ethiopië te verlaten omwille van de door hem voorggehouden ernst van de feiten.

Inzake het motief dat hij deze gebeurtenissen niet nauwkeurig genoeg in de tijd kon plaatsen werpt verzoeker nog op dat deze gebeurtenissen al zo lang geleden hadden plaatsgevonden en hij overigens pas in 2023 en 2024 werd gehoord, dit drie jaar nadat hij zijn beschermingsverzoek had ingediend, wat de reconstructie van een chronologisch relaas met precieze data niet bevordert. Hierbij dient evenwel nogmaals te worden gewezen op de bevindingen onder 2.3.5. waaruit blijkt dat in casu geenszins objectieve stukken voorliggen waaruit kan vastgesteld worden dat verzoeker in de onmogelijkheid verkeerde of verhinderd was gedegen en volwaardige verklaringen af te leggen. Verzoeker legt geen stavingstukken neer waaruit blijkt dat hij aan enig neuro-psychologisch onderzoek werd onderworpen waaruit kan afgeleid worden dat hij daadwerkelijk geheugenproblemen ervaart. Van verzoeker, die ten tijde van zijn onderhouden overigens reeds ruim meerderjarig was, kan aldus als verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij precieze en doorleefde verklaringen kan afleggen over de kernelementen van zijn vrees inclusief een zo concreet mogelijk tijds kader in plaats van een algemeen jaar zonder verdere precisering, te meer het een ingrijpende gebeurtenis betreft die heeft geleid tot de vlucht uit het herkomstland. Het loutere feit dat de gebeurtenissen zich lang geleden hebben voorgedaan kan aldus geen afbreuk doen aan voorgaande bevindingen.

Wat de problemen van de moeder betreft, stelt verzoeker tevens geen verschil te zien tussen de speciale strijdkrachten Agazi of Liyu. Het is mogelijk dat er een theoretisch onderscheid bestaat tussen deze twee bewegingen, maar in de algemene perceptie zijn ze volgens hem hetzelfde. Verzoeker stelt dus geen onderscheid te kunnen maken en hij daarom beide termen door elkaar gebruikt. Verzoeker betoogt hierbij dat het door verweerder bijgevoegde rapport duidelijk aantoonde dat de termen worden verward, en bevestigt dat de Oromo soms de term Liyu gebruiken om te verwijzen naar de strijdkrachten van Tigray of Agazi of naar speciale strijdkrachten in het algemeen. De semantische verwarring wordt in dit rapport benadrukt. Verzoeker kan niet gevolgd worden in dit betoog. De Raad leest in de aangehaalde landeninformatie inzake de speciale (politie)eenheden in Ethiopië dat binnen het federale systeem van Ethiopië zich een aparte instelling heeft ontwikkeld die de speciale politie (Liyu Police in het Amhaars) wordt genoemd (European Institute of Peace, *“The special police in Ethiopia”*, oktober 2021, p. 5). Dergelijke Liyu (“special police”) kwam voor het eerst op in de Somali-regio doch werd vervolgens langzaam overgebracht naar alle andere regio's van Ethiopië met de ontwikkeling van inconsistente praktijken binnen regionale staten (p. 3, 6-7, 12). Tevens blijkt dat deze eenheden verschillen wat betreft omvang en bevoegdheden naar gelang de regio. Net als het leger zijn regionale speciale politie-eenheden georganiseerd in divisies, bataljons en eenheden en over het algemeen lijken deze speciale politiemachten meer op strijdkrachten dan op conventionele politie en als er al een verschil is, dan zit dat alleen in de naam of de uniformen die ze dragen (p. 12). Er wordt voorts gewag gemaakt van een terminologische evolutie van speciale politie naar speciale strijdkracht (Liyu Hayle in het Amhaars) en in het geval van Tigray een evolutie naar de veel grotere Tigray Defense Force (hierna: de TDF) (p. 7-8). Verder wordt er aangehaald dat de Tigray de term “special police” niet meer hanteren en bijvoorbeeld sinds januari 2021 de “Tigrayan special police” werd hernoemd tot de TDF terwijl in Oromia en Amhara de term “Liyu Hayle” of “speciale eenheid” wordt verkozen (p. 12). De Agazi blijkt dan weer een veelgebruikte term die impliceert dat het voornamelijk een TPLF-macht is.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt aldus dat er tussen de verschillende eenheden niet enkel sprake is van wat verzoeker een “theoretisch onderscheid” noemt en lijkt verzoeker uit te gaan van een verkeerde lezing van het rapport door te stellen dat er melding wordt gemaakt van een semantische verwarring terwijl sprake is van een terminologische evolutie met een verduidelijking in het rapport van alle termen zonder dat hieruit enigszins kan blijken dat de Agazi en Liyu verwijzen naar dezelfde strijdkrachten. Gelet op de bevindingen die steun vinden in de beschikbare landeninformatie kan verweerder gevolgd worden in zijn oordeel dat de Agazi special forces en de Liyu special forces niet hetzelfde zijn en slaagt verzoeker er niet in zijn incoherente verklaringen te verschonen.

In de bestreden beslissing wordt verder terdege als volgt gemotiveerd:

“Ten derde, hoewel u al voor de pauze van het tweede persoonlijk onderhoud over quasi alle problemen die uw gezin ondervond naar aanleiding van de activiteiten van uw vader en jullie Oromo-ethnie vertelde, komt u opmerkelijk genoeg pas na de pauze, wanneer u expliciet wordt gevraagd naar uw redenen om Ethiopië te verlaten, met de aanvulling “ik heb ook niet vermeld voor de pauze, maar ik ook, tijdens de Irreecha viering, we gingen naar die plaats, en namen deel aan de demonstraties, na het evenement, we werden in elkaar geslagen, en naar de gevangenis gebracht, dus ik ontsnapte van de gevangenis, en dan verliet ik Ethiopië” (NPO2, p. 15). U verklaart echter plots niet meer zeker te weten of dat in Mojo of Debre Zeit was en verklaart dan toch dat u in Debre Zeit was. Hierbij moet voor de volledigheid worden opgemerkt dat Oromo Debre Zeit “Bishoftu” noemen, wat u zelf op geen enkel moment doet (zie informatie toegevoegd aan blauwe map in het administratief). Opmerkelijk genoeg had u ook eerder tijdens het persoonlijk onderhoud verklaard dat u irreecha, volgens u de belangrijkste Oromo traditie, met uw familie altijd vierde in de plaats Mojo (“Muju”), dat u situeerde rond Addis Abeba, maar waar u meteen bij vermeldde “nu begin ik de namen van steden te vergeten” (NPO2, p. 13). Ook werd u al eerder tijdens het persoonlijk onderhoud expliciet gevraagd naar

welke plaatsen u reisde buiten Adama, waar u verklaarde te wonen, en had u toen enkel "Sewdare" en "Fluha" vermeld én had u ontkennend geantwoord op de expliciete vraag of u behalve die plaatsen nog ergens anders ging voor activiteiten (NPO2, p. 6). Aangezien dit deel de kern van uw probleem betreft, is het minstens opmerkelijk dat u dat op dat moment niet heeft vermeld. Hierbij aansluitend kunnen ook over uw kennis van het feest irreecha zelf enkele bedenkingen geplaatst worden. U verklaart immers dat u eerder met uw vader ging, waardoor verwacht kan worden dat u hier meer kennis van heeft. Op de vraag of dit elk jaar rond hetzelfde moment plaatsvindt, antwoordt u bevestigend en legt u uit dat het plaatsvindt "in november of december" (NPO2, p. 18). Uit beschikbare informatie (toegevoegd aan de blauwe map in het administratief dossier) blijkt echter dat dit jaarlijks plaatsvindt in september (of begin oktober), en dat de bewuste Irreecha waarbij u verklaart problemen gehad te hebben plaatsvond op 4 oktober 2015, en dus op een ander moment dan u verklaart. Ook verklaart u dat het jullie (die van u en uw broer L.) wil was om naar deze viering te gaan met uw oom N. (NPO2, p. 15). U wou graag deelnemen aan deze viering en u wou het evenement gebruiken "als een stem voor degenen zonder stem" (NPO2, p. 15). Er kunnen, gezien uw eerdere gebrekkige verklaringen én gezien uw leeftijd op dat moment – u was toen immers slechts 15 jaar oud en uw beide ouders waren vermist – echter vraagtekens geplaatst worden bij dit engagement. U verklaart ook dat u wou praten met de 'gedda's' over uw ouders die meegenomen waren. U verklaart dat de 'gedda's' "de vaders van de Oromo" zijn (NPO2, p. 15). U kan echter weinig verduidelijking bieden bij wat u daarmee bedoelt én u antwoordt eerder ontwijkend op de vraag waarom u hen wou spreken. U verklaart immers twee maal in andere bewoordingen zonder enig detail dat u informatie over uw ouders wou krijgen. U verklaart ook dat de viering plots overging in een demonstratie: "maar het werd iets anders, plots, het werd een demonstratie, mensen gebruikten dat moment om gehoord te worden". Mensen begonnen volgens u uit het publiek te roepen dat de eerste minister afstand moest doen van zijn macht. Uw eigen deelname aan de demonstratie bestond uit het zeggen van "down, down" en het gooien met stenen. U gokt dat er ongeveer één miljoen mensen waren (NPO2, p. 16). U geeft even later zelf toe dat u eigenlijk op het verkeerde moment op de verkeerde plaats was toen u werd gearresteerd "de tijd toen ik gearresteerd werd, het was niet ons plan om naar deze plaats te gaan om aan een demonstratie deel te nemen, het gebeurde gewoon zo". Ook moet worden vastgesteld dat u vaag bent over hoe u werd gearresteerd. Er wordt u expliciet gevraagd om uit te leggen hoe dit liep, aangezien u daar was met één miljoen mensen en geraakt niet verder dan "ik had het ongeluk om meegenomen te worden, we gingen en werden gevangen door de soldaten" (NPO2, p. 16). Wanneer de protection officer u er nogmaals op wijst dat het moeilijk voor te stellen is hoe zoiets gebeurt in zo'n grote mensenmassa, ontwijkt u de vraag door te herhalen wat u eerder vertelde, dat het niet de intentie was om een demonstratie te organiseren en er plots vanuit het publiek geroepen werd. Daarna verklaart u dat u omsingeld werd door gewapende soldaten en dat mensen wegliepen uit schrik en dat u en uw broer en 20 anderen gevangen raakten door de soldaten, waarmee u eigenlijk nog steeds geen duidelijk antwoord geeft op de vraag hoe dat gebeurde (NPO2, p. 16). U voegt ook nog toe dat de soldaten stokken hadden en traangas gebruikten. Ook is uw antwoord op de vraag wat er na uw arrestatie gebeurde zeer kort: uw handen werden op uw rug gebonden, u werd geslagen met een stok en u werd naar een tijdelijk prison center gebracht, en na één week kon u ontsnappen (NPO2, p. 17). U vermeldt zelf niks over wat er tijdens die week gebeurde, en wanneer u expliciet wordt gevraagd hoe de dagen voorbij gingen in die week dat u werd vastgehouden, komt u met een zeer summiere en vage beschrijving: "ze kwamen koud water op ons gooien, dan maakten ze vuur op ons, toen ik in de gevangenis was, werd ik mishandeld door de soldaten, en de anderen ook" (NPO2, p. 17). Op de vraag of u op een bepaald moment te horen kreeg waarom u gearresteerd werd, verklaart u "ze vertelden ons, jullie zouden problemen veroorzaken in het publiek, en jullie waren van plan om mensen te terroriseren" (NPO2, p. 17), wat slechts een zeer flauwe verklaring is van waarom twee tieners van amper 15 jaar oud uit een publiek van één miljoen mensen gehaald zouden worden. U heeft bovendien geen idee of er naast die twintig anderen met wie u gearresteerd zou zijn nog anderen gearresteerd werden (NPO2, p. 17). Ook uw verklaringen over uw ontsnapping van de plaats waar u werd vastgehouden, zijn vaag en tegenstrijdig. Zo verklaarde u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud dat er 40 mensen konden ontsnappen én lijkt uw verklaring te impliceren dat u dezelfde nacht al kon ontsnappen (NPO1, p. 7). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud verklaart u echter dat er meer dan 20 mensen werden vastgehouden en dat u met vier kon ontsnappen en u geen idee heeft of de overige gevangenen daarna volgden (NPO2, p. 17). Opmerkelijk genoeg kan u zich zelfs de namen van de twee anderen met wie u samen ontsnapte niet herinneren. Op de vraag hoe u erin slaagde te ontsnappen, geeft u evenmin een behoorlijk antwoord, u antwoordt enkel dat het 's nachts was. Bovendien is uw verklaring dat u kon ontsnappen omdat de bewaker in slaap viel weinig waarschijnlijk (NPO2, p. 17). Ook dat u na een week opsluiting en foltering uit het niets een willekeurige chauffeur zou kunnen benaderen om u naar Addis Abeba of Finfine te brengen is weinig waarschijnlijk (NPO1, p. 7 en NPO2, p. 18). Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud verklaarde u te denken dat u "in 2016" vertrokken bent uit Ethiopië. Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud verklaart u opnieuw niet zeker te weten wanneer u vertrok uit Ethiopië: het einde van 2015 of het begin van 2016 (NPO2, p. 4).

Bovendien moet worden opgemerkt dat u verklaart dat dit alles plaatsvond tijdens de irreechaviering van 2015, die volgens beschikbare informatie (toegevoegd aan het administratief dossier) plaatsvond op 4 oktober 2015. Uit opzoekingen kan niet blijken dat er tijdens die viering protesten waren. Ook blijkt uit beschikbare informatie dat de vreedzame Oromo protesten pas begonnen vanaf november 2015 (zie

informatie toegevoegd aan het administratief dossier), meer dan een maand na deze bewuste viering. U verklaart ook op de vraag over al eerder protesten waren (tijdens deze vieringen) “nee, ook daarvoor was er een protest” (NPO2, p. 18).”

De Raad merkt alvast op dat verzoeker kan gevolgd worden in zijn betoog dat hem niet kan verweten worden pas na de pauze verder te zijn ingegaan op zijn eigen aanhouding daar hij inderdaad zowel bij de DVZ als tijdens zijn eerste onderhoud deze feiten reeds vermeldde en hij pas na de pauze expliciet werd gevraagd naar de vervolgingsfeiten waar hij daarvoor uitgebreid werd bevraagd inzake zijn personalia, documenten en Oromo-etnie (Verklaring DVZ van 7 oktober 2022, vraag 1, vraag 5; eerste persoonlijk onderhoud, p. 7; tweede persoonlijk onderhoud, p. 15). Evenwel slaagt verzoeker er niet in de overige draagkrachtige en pertinente motieven aangaande zijn inconsistente verklaringen over zijn deelname aan de irreecha-activiteiten en zijn gebrekkige kennis van dit feest te ontkrachten.

Zo tracht verzoeker zijn incoherente verklaringen aangaande de plaats van de viering in 2015 op te helderen door te benadrukken dat hij in de war was en hij het niet meer zeker wist waarbij wordt gesteld dat verzoeker door zijn mentale gezondheidstoestand zo verward was dat hij de namen van Ethiopische steden door elkaar begon te halen. Bij nader inzien dacht hij dat hij had deelgenomen aan de viering in Muju, maar dat hij na zijn arrestatie naar Debre Zeit was gebracht, vandaar zijn verwarring, aldus verzoeker die nog opmerkt dat deze steden zeer dicht bij elkaar liggen. Verzoekers betoog overtuigt allerm minst. Hij stelde immers op het CGVS duidelijk niet meer te weten waar hij was tijdens de viering in 2015, Debre Zeit of Muju, doch gaf eerder duidelijk aan irreecha in Muju, rond Addis Abeba, te vieren waarbij de commissaris-generaal nog terecht opmerkt dat dit niet valt te rijmen met verzoekers antwoord op de vraag of hij buiten Adama naar andere plaatsen ging waarop hij enkel Sewdare en Fluha vermeldde en uitdrukkelijk bevestigde nergens anders te gaan voor activiteiten (tweede persoonlijk onderhoud, p. 15, 13, 6). Bovendien gaf verzoeker bij de DVZ – alwaar volgens hem het interview goed was verlopen en waarbij geen correcties werden aangebracht inzake zijn verklaringen aangaande de viering en de vervolgingsfeiten – aan dat de viering plaatsvond in Debre Zeit alwaar hij toen aanwezig was en werd opgepakt (Vragenlijst, vraag 5; eerste persoonlijk onderhoud, p. 3-4). Dat verzoeker, in wiens hoofd geen objectieve stukken voorliggen ter staving van geheugenproblemen of een cognitieve disfunctie noch van psychische of medische problemen waardoor hij niet bij machte was om een persoonlijk onderhoud in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming te volbrengen (cf. 2.3.5.) hieromtrent geen eenduidige verklaringen kan afleggen doet - in tegenstelling tot de gebruikte Amhaarse term Debre Zeit hetgeen hem volgens de Raad niet kwalijk kan genomen worden gelet op de taal van het onderhoud - wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas.

Verzoeker werpt voorts op dat de irreecha-viering geen vaste datum heeft, maar een datum die was vastgesteld door de leiders van de Oromo-gemeenschap en hij overigens de datum van de viering correct plaatst in oktober 2015. Hij weet ook dat dit plaatsneemt in de tweede helft van het jaar, wat correct is, aldus verzoeker. Verzoeker verklaarde dat hij samen met zijn vader aan deze vieringen had deelgenomen en dat hij kon uitleggen hoe deze vieringen hadden plaatsgevonden. Door te volharden in de reeds afgelegde verklaringen en post factum vast te houden dat hij deze viering correct plaatst in oktober 2015, kan verzoeker geen ander licht werpen op verweerdere motieven die steun vinden in de stukken van het dossier. Uit een lezing van de gehoorverslagen blijkt immers dat verzoeker uitdrukkelijk stelde dat deze irreecha-viering plaatsvond in november of december, elk jaar rond hetzelfde moment, terwijl uit de beschikbare informatie blijkt dat irreecha jaarlijks plaatsvindt in september of oktober en de viering in 2015 plaatsvond in oktober.

Verder betoogt verzoeker dat hij geen objectieve informatie terugvindt in het dossier aangaande de irreecha van 2015 die niet tot problemen heeft geleid. Hij merkt niettemin op dat talrijke objectieve bronnen benadrukken dat deze traditionele viering regelmatig het voorwerp was van massale arrestaties. Hoewel de incidenten die zich in 2016 hebben voorgedaan een grotere impact lijken te hebben gehad op de internationale gemeenschap, betekent dit volgens verzoeker niet dat er in 2015 geen incidenten hebben plaatsgevonden, zij het op kleinere schaal. Verzoeker benadrukt willekeurig en zonder enig doel gearresteerd te zijn geweest wat een vorm van vervolging blijft, gelet op de foltering die hij ondervond.

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, is er wel degelijk objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier waaruit blijkt dat de vreedzame Oromo protesten pas begonnen vanaf november 2015, meer dan een maand na de bewuste viering, zonder dat uit opzoekingen kan blijken dat er tijdens die viering in 2015 protesten waren. Verzoeker is het niet eens met verweerdere analyse en gevolgtrekkingen doch brengt geenszins andersluidende informatie bij, in tegendeel, de door hem aangehaalde informatie ligt net in lijn van verweerdere analyse dat de protesten pas later plaatsvonden. In zoverre verzoeker het CGVS verwijt dat de landeninformatie niet kon aangetroffen worden in het dossier dat hem is meegedeeld, wijst de Raad erop dat verzoeker overeenkomstig de wet van 11 april 1994, en tevens conform artikel 32 van de Grondwet, een recht op inzage heeft hetgeen hem toelaat om zijn dossier op het Commissariaat-generaal in te kijken en kennis te nemen van de inhoud teneinde zijn verdediging te organiseren. Dit betreft een passieve openbaarheid gezien dit inzagerecht enkel geschiedt op aanvraag. Verzoeker, van wie een diligente houding mag worden verwacht, toont niet aan dat hij werd verhinderd om het dossier op het CGVS in te kijken teneinde alzo kennis te nemen van de inhoud van het administratief dossier en zijn verdediging voor het verstrijken van de beroepstermijn te kunnen voeren. Daarenboven geeft de oproeping van 24 januari 2025 om te verschijnen voor de Raad op de zitting van 10 februari 2025 uitdrukkelijk aan dat het administratief dossier kan worden geraadpleegd “elke werkdag van 9 tot 16 uur (behalve zaterdag) en dit tot op de dag vóór de terechtzitting”. Verzoeker en zijn advocaat konden overeenkomstig artikel 39/61 van de Vreemdelingenwet

gebruik maken van hun inzagerecht en hadden aldus de mogelijkheid ter griffie inzage te nemen van het administratief dossier, waarin de stukken waarop verweerder zich heeft gebaseerd voor het nemen van de bestreden beslissing zich bevinden.

Het is aan verzoeker om zijn verdediging te organiseren en van (een van) de meerdere mogelijkheden gebruik te maken die de wet hem biedt. Verzoeker heeft daaraan verzaakt.

Verzoeker volhardt tevens in zijn detentie en reeds afgelegde verklaringen over de gevangenisomgeving, de plaats en zijn dagelijks leven in de gevangenis doch brengt geenszins dienstige argumenten bij die verweerders concrete bevindingen aangaande zijn vage, zeer korte en summiere verklaringen omtrent de manier van aanhouding, de reden en het verloop na zijn arrestatie kunnen weerleggen. In tegendeel tot wat verzoeker lijkt voor te houden, werd hij wel degelijk de kans geboden om hieromtrent gedetailleerde verklaringen af te leggen waarbij hem zowel meerdere open als gesloten vragen werden gesteld (tweede persoonlijk onderhoud, p. 16-17). Evenmin brengt verzoeker valabele elementen bij die zijn vage en tegenstrijdige verklaringen inzake zijn ontsnapping kunnen verschonen.

Waar verzoeker meent dat het van procedurele onrechtmatigheid getuigt om hem het summiere karakter van zijn verklaringen te verwijten, terwijl hij niet in de gelegenheid is gesteld om zijn opmerkingen te verduidelijken en hem evenmin is meegedeeld dat deze niet overtuigend waren, merkt de Raad op dat verzoeker geenszins weet te overtuigen dat hierbij sprake is van een "procedurele onrechtmatigheid" die niet meer te herstellen is. Immers heeft verzoeker thans door middel van de bestreden beslissing kennis genomen van de kritiek van de commissaris-generaal waarbij wordt aangestipt dat hij door het instellen van voorliggend beroep met volle rechtsmacht voor de Raad de mogelijkheid heeft gehad om op de weigeringsmotieven te reageren. In dit verband kan dienstig verwezen worden naar artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 waarbij in het verslag aan de Koning bij dit koninklijk besluit uitdrukkelijk wordt gesteld dat dit artikel de commissaris-generaal niet belet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid, laat staan op grond van vaagheden en gebrekkige verklaringen, waarmee een verzoeker om internationale bescherming niet werd geconfronteerd.

Daarnaast wijst de commissaris-generaal met reden op verzoekers gebrekkige kennis van de Oromo-etnie en van de situatie van de Oromo evenals op zijn zeer vage verklaringen aangaande zijn beweerde steun aan ABO:

"Voor de volledigheid dient te worden opgemerkt dat zelfs bij uw kennis van de Oromo-etnie zelf minstens vraagtekens kunnen geplaatst worden. U geeft een heel vaag en algemeen antwoord op de vraag wat er specifiek is aan uw etnische groep: "de Oromo zijn goede mensen, die houden van andere etnische groepen, ze hebben verschillende kledij, verschillend eten, en ook andere taal" (NPO2, p. 13). U bent niet op de hoogte van het bestaan van de Oromo kalender. De enige traditie die u kent is irreecha, en u kan daar maar een vage uitleg bij geven "het is een feestdag, thanksgiving, geddamensen drukken hun dankbaarheid uit aan de schepper, en ze zegenen mensen". Ook weet u amper iets te vertellen over de geschiedenis van Oromo en heeft u het enkel over vaagweg over hoe de Amhara de Oromo in het verleden slecht behandelden (NPO2, p. 14). De enige belangrijke Oromo leider of politicus die u kent is Jawar Mohamed, en het enige wat u over hem weet is dat hij "een stem voor degenen zonder stem" is en "vecht voor de rechten van de Oromo" door het openen van zijn eigen TV-kanaal (NPO2, p. 14). Daarop gevraagd of hij nog iets anders deed, spreekt u opnieuw in algemene termen "als er een probleem is, hij zal zich richten tot de Oromo, en als er hulp is, zal hij helpen". Even later wordt de vraag nogmaals gesteld en kan u nog de naam van Dawid Ibsa toevoegen (NPO2, p. 15). Van iemand met dergelijke sterke en hardnekkige overtuigingen over het lot van de Oromo zoals u beweert te hebben, mag inhoudelijk zeker meer kennis worden verwacht wat zijn eigen etnie (en politieke leiders) betreft.

Ten slotte moet wat betreft uw beweerde steun aan ABO vanuit het buitenland (NPO2, p. 18) worden opgemerkt dat u daarna zelf toegeeft hen enkel in gedachten te steunen, "niet in actie of persoon". U verduidelijkt dat door uit te leggen dat "bijvoorbeeld, als je wil helpen of goede daden doen, het is niet alleen geld of eten geven, je moet begrip hebben voor die mensen" (NPO2, p. 19). Ook zijn uw redenen om de partij te steunen zeer vaag. U verklaart hen immers te steunen "omdat ik me realiseer wat mijn vader mij vertelde toen ik jong was, waar was, en ook, ik verloor mijn ouders omwille van deze mensen" (NPO2, p. 19). Daarop krijgt u de vraag waarom u er dan voor kiest een gewapende groepering te steunen in plaats van een andere groep die Oromo ondersteunt, geraakt u niet verder dan "ik volg de voetstappen van mijn vader, ik heb dezelfde ideologie als mijn vader". Zoals hierboven reeds uiteengezet maakt u echter niet aannemelijk dat uw vader de partij steunde en bent u zeer beknopt over wat hij u verteld zou hebben. Ook wanneer u nogmaals wordt gevraagd om die ideologie uit te leggen, geraakt u niet verder dan "mijn vader, tijdens de gewapende strijd, hij vocht tegen mensen, en ik ook, ik heb interesse om deze organisatie te helpen, zodat de Oromo vrijheid kunnen krijgen" (NPO2, p. 19). Over wat u vader u nog vertelde over de ideologie of zijn redenen om de groep te blijven steunen, geraakt u ook niet verder dan "zijn enige gedachte was onafhankelijkheid". U kent geen namen van vrienden van uw vader die ook lid waren (NPO2, p. 19). Ook uw kennis van de huidige situatie van de Oromo is wel zeer pover voor iemand die beweert de strijd voor hun onafhankelijkheid te steunen. U kan immers niet meer vertellen dan dat de Oromo nog steeds lijden, en "de Oromo worden nog steeds onderdrukt, dat is alles." (NPO2, p. 19)."

Verzoeker brengt geenszins dienstige argumenten bij die voorgaande pertinente motieven in een ander daglicht kunnen stellen.

Waar verzoeker deze motieven tracht te weerleggen door wederom te wijzen op de taal en de omstandigheden van het onderhoud alsook op het lange tijdsverloop sinds zijn vertrek op minderjarige leeftijd met een moeilijke migratietocht, verwijst de Raad naar de omstandige vaststellingen in dit verband zoals hoger weergegeven (cf. 2.3.4. en 2.3.5.).

De Raad stipt verder nogmaals aan dat het aangehaalde tijdsverloop en de (moeilijke) reisroute er niet aan in de weg staan dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, redelijkerwijze verwacht kan worden dat hij doorleefde en nauwkeurige verklaringen aflegt over zijn vrees voor vervolging, in casu onder meer wegens zijn etnie en de eigen(gepercipieerde) politieke overtuiging.

Door nog te wijzen op de reeds afgelegde verklaringen, zij het summier, waaronder zijn beperkte kennis van de politieke leiders van zijn land hetgeen volgens hem voldoende is om zijn familieprofiel te bevestigen, kan verzoeker - die reeds ruim meerderjarig was tijdens zijn persoonlijke onderhoud - geenszins afbreuk doen aan voorgaande vaststellingen.

De Raad concludeert dan ook samen met verweerder dat verzoeker gelet op zijn tegenstrijdige en vage verklaringen hoegenaamd niet aannemelijk kan maken een overtuigd sympathisant van enige politieke partij te zijn, en al zeker niet in die mate dat u een bedreiging zou vormen voor de autoriteiten van Ethiopië. Verweerder kan gevolgd worden in zijn besluit dat er evenmin geloof kan worden gehecht aan de persoonlijke problemen die hieruit zouden zijn voortgevloeid in Ethiopië of die zich in de toekomst zouden kunnen voordoen. De Raad treedt immers het oordeel bij van het CGVS dat verzoeker zijn beweerd politiek activisme op geen enkele manier aantoont, te meer hij eerder gevraagd naar zijn politiek profiel aangaf niet actief te zijn geweest in een organisatie of partij noch politieke activiteiten te hebben gehad (Vragenlijst van 7 oktober 2022, vraag 3).

Ten slotte dient erop gewezen te worden dat de Raad het motief in de bestreden beslissing aangaande verzoekers verklaringen rond zijn familiesamenstelling en zijn correctie daarbij overtuigend acht. De overige bevindingen uit de bestreden beslissing zijn immers in casu voldoende determinerend voor de conclusie dat verzoekers relaas ongeloofwaardig is zodat hij geen persoonlijke en gegronde vervolgingsvrees aannemelijk maakt. Verzoekers betoog inzake verweerders overwegingen aangaande zijn familiesamenstelling en meer bepaald rond zijn broers en zussen en zijn wel degelijk spontane correctie daarop, werpen geen ander licht op de overige draagkrachtige motieven.

2.3.7.3. Wat betreft verzoekers verwijzing naar de humanitaire situatie in Ethiopië, merkt de Raad op dat een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst een risico op ernstige schade loopt. Dergelijk risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Verzoeker toont immers niet aan dat hij, voorgaande vaststellingen in acht genomen, bij terugkeer naar Ethiopië op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien.

Verzoeker komt niet verder dan te verwijzen naar en citeren uit louter algemene informatie met betrekking tot de humanitaire en algemene situatie in Ethiopië die geen betrekking heeft op zijn persoonlijke, individuele situatie.

Verzoeker brengt geen andere persoonlijke elementen of omstandigheden aan op basis waarvan in zijn hoofde kan worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviséerd.

2.3.7.4. De Raad meent ten slotte dat de door verzoeker op het CGVS neergelegde documenten geen afbreuk kunnen doen aan het voorgaande omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen waartegen geenszins enig dienstig verweer wordt gevoerd. Het louter benadrukken van de neergelegde documenten werpt geen ander licht op de concrete, omstandige beoordeling ervan.

2.3.7.5. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat er in de regio Oromia actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Dit wordt als volgt onderbouwd:

“Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Ethiopië, dient in casu de veiligheidssituatie in de regio Oromia beoordeeld te worden. Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in de regio Oromia complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict-gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus “ETHIOPIE. Veiligheidssituatie in Oromia” van 26 maart 2024 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_ethiopie_veiligheidssituatie_in_omoria_20240326.pdf) blijkt dat het geweld in de regionale staat Oromia oplaait in 2019 na het mislukken van de in augustus 2018 getekende verzoeningsovereenkomst tussen het Oromo Liberation Front (OLF) en de Ethiopische overheid. De overeenkomst stelt het OLF – door het Ethiopian People's Revolutionary Democratic Front (EPRDF) bestempeld als terroristische organisatie – in staat vanuit ballingschap in Eritrea terug te keren naar Ethiopië, maar gebrekkige ontwapening, demobilisatie en re-integratie zaaien onmin over de overeenkomst tussen de Ethiopische regering en het OLF, alsook binnen het OLF. In oktober 2018 weigert een militair contingent te ontwapenen en treedt het naar voor als het Oromo Liberation Army (OLA). De groep verbreekt de banden met het OLF en begint een opstand voor de zelfbeschikking van de Oromo in het westen en zuiden van Oromia. Het conflict in de noordelijke regio Tigray (november 2020 – 2022) creëert een veiligheidsvacuüm dat door het OLA gebruikt wordt om de opstand uit te breiden. Na het tekenen van het Cessation of Hostilities Agreement (CoHA) dat een einde maakt aan de oorlog in Tigray, escaleren de vijandelijkheden tussen het OLA en de regeringstroepen in Oromia. Twee onderhandelingsrondes tussen vertegenwoordigers van het OLA en van de Ethiopische regering – een eerste eind april-begin mei 2023 en een tweede in november 2023 – blijven zonder resultaat. Telkens escaleert het geweld na het mislukken van de onderhandelingen – beide partijen voeren hun gewapende acties op in een poging hun respectievelijke onderhandelingsposities te versterken –, waarbij burgerdoden vallen. Daarnaast leiden ook de spanningen tussen de Oromo en de Amhara tot meer aanvallen op burgers. In het grensgebied tussen de regionale staten Oromia en Amhara en in het westen van Oromia voeren gewapende groepen, voornamelijk het OLA en etnische Amharamilities – gekend als Fano – aanvallen uit op respectievelijk Oromo- en Amharaburgers.

Na de mislukte onderhandelingen doet zich een geografische verschuiving van het conflict voor van plattelandsgebieden in het westen van Oromia naar centraal Oromia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in de regio Oromia hoofdzakelijk plaatsvindt in de zones Oost-, West-, Noord- en Zuidwest-Shewa, alsook in de zones Kelem-, West-, Oost- en Horo Guduru-Wollega.

Voor de periode van 1 november 2022 tot en met 31 januari 2024 registreert ACLED 787 incidenten en 2.475 dodelijke slachtoffers in de regio Oromia. Daarvan beschouwt ACLED 389 incidenten als battles, 26 als explosions/ remote violence en 363 als violence against civilians. De helft van het door ACLED geregistreerde geweld betreft confrontaties tussen twee gewapende groepen, voornamelijk maar niet uitsluitend tussen de Ethiopian National Defense Force (ENDF) en het OLA. Iets minder dan de helft betreft geweld gericht tegen burgers. ACLED beschouwt 374 incidenten als civilian targeting – gewelddaden waarbij burgers “the main or only target” zijn –, waarbij 1.004 dodelijke slachtoffers vallen. Zowel regeringstroepen, het OLA als andere gewapende groepen plegen gewelddaden tegen burgers. Burgers, in het bijzonder mannen, worden het slachtoffer van willekeurige arrestaties, langdurige detenties en buitengerechterlijke executies door regeringstroepen louter op verdenking van lidmaatschap, sympathie of het verstrekken van materiaal en informatie aan het OLA. Het federale leger maakt ook gebruik van drones die hun tol eisen onder de burgerbevolking. Het OLA maakt zich op zijn beurt schuldig aan het aanvallen, ontvoeren (tegen losgeld) en doden van Amharaburgers, regeringsfunctionarissen en personen met (vermeende) banden met de overheid.

Ethiopië telt naar schatting vier miljoen ontheemden, vooral in de regio's Somali (29,6 %), Oromia (29,5 %) en Tigray (27,4 %). IOM registreert tussen augustus en september 2023 naar schatting 1.023.439 IDP's in de regio Oromia. Volgens cijfers van de regionale autoriteiten verblijven in februari 2024 ongeveer 1,5 miljoen ontheemden in Oromia. Conflicten zijn de belangrijkste reden voor ontheemding in Oromia, gevolgd door sociale spanningen.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in de regio Oromia complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Oromia actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de regio Oromia in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen worden dat u bij een terugkeer naar de regio een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Zoals hierboven reeds uiteengezet, blijkt uit uw tegenstrijdige en vage verklaringen dat u hoegenaamd niet aannemelijk kan maken een overtuigd sympathisant van enige politieke partij te zijn, en al zeker niet in die mate dat u een bedreiging zou vormen voor de autoriteiten van Ethiopië. U bevindt zich bijgevolg niet in persoonlijke omstandigheden die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Oromia in uw hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon."

De informatie, vermeld in het verzoekschrift, ligt in dezelfde lijn als de door de commissaris-generaal gehanteerde informatie en is dan ook niet van aard aan te tonen dat de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde analyse onjuist en/of achterhaald zou zijn. In deze analyse wordt terdege rekening gehouden met onder meer de regionale verschillen inzake het geweldsniveau en de impact van het geweld in Ethiopië, de typologie van het geweld, de betrokken actoren en het aantal burgerslachtoffers in de regio Oromia in het bijzonder.

Vervolgens stelt zich de vraag, in overeenstemming met wat in het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie van de Europese Unie wordt gesteld, of er in hoofde van verzoeker dermate persoonlijke omstandigheden zijn die tot gevolg hebben dat zij een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld. Ook al heeft het Hof van Justitie de aard van de "persoonlijke omstandigheden" niet gepreciseerd, kunnen deze omstandigheden niettemin, in het licht van het beginsel van autonomie van begrippen, zoals bevestigd door het Hof, alsook in het licht van de noodzaak aan een uitlegging die nuttig effect geeft aan de wet, niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert. Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precaire socio-economische situatie tot gevolg heeft dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

Verzoeker maakt geenszins gewag van persoonlijke omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

De Raad merkt hierbij samen met de commissaris-generaal op dat verzoeker, mede gelet op de vaststellingen onder 2.3.5. en 2.3.7.2. (supra), geen persoonlijke omstandigheden aantoonde die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.3.9. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.10. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er in casu echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.11. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.12. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 47 van het Handvest dient de Raad op te merken dat de uiteenzetting van een "middel" vereist dat de wijze wordt aangeduid waarop de vermelde regel of beginsel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden. Verzoeker geeft een opsomming van een aantal wettelijke bepalingen waaronder artikel 47 van het Handvest doch blijft in gebreke te verduidelijken op welke wijze deze bepaling concreet geschonden zou zijn.

2.3.13. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. De Raad stipt aan dat verzoeker tijdens zijn persoonlijke onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Amhaars machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken die zich wel degelijk in het administratief dossier bevinden. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Evenmin wordt een schending van de rechten van verdediging aannemelijk gemaakt gelet op het geheel van voorgaande bevindingen waaronder die onder 2.3.6. en 2.3.7. (supra).

2.3.14. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

2.3.15. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend vijftientig door:

H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU